Pentru Legionari

Vol. I

de Corneliu Zelea Codreanu

-continuare-

LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL

În fata situatiei de mai sus, m-am hotãrât sã nu merg nici cu o tabãrã, nici cu cealaltã. Nici sã mã resemnez, ci sã încep organizarea tineretului pe rãspunderea mea, dupã sufletul si capul meu si sã continui lupta iar nu sã capitulez.

În mijlocu l acestor frãmântãri si ceasuri de rãscruce ne-am adus aminte de icoana care ne-a ocrotit în închisoarea Vãcãresti.

Ne-am hotãrât sã strângem rândurile si sã continuãm lupta sub protectia Sfintei Icoane. În acest scop, ea a fost adusã la cãminul nostru din Iasi, din altarul bisericii Sfântul Spiridon, unde o lãsasem cu trei ani în urmã.

La aceste gânduri, grupul "Vãcãresti" s-a alãturat imediat. Peste câteva zile am convocat la Iasi pentru Vineri 24 iunie 1927, ora zece seara, în camera mea din str. Florilor No.20, pe Vãcãresteni si pe putinii studenti care mai rãmãseserã legati de noi. Intr-o condicã, cu câteva minute înainte, scrisesem urmãtorul ordin de zi, numerotat cu No.1:

"Astãzi, Vineri 24 iunie 1927 (Sf. Ioan Botezãtorul), ora zece seara, se înfiinteazã: "LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL", sub conducerea mea. Sã vinã în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Sã rãmânã în afarã cel ce are îndoieli.

"Fixez ca sef al gãrzii de la Icoanã pe Radu Mironovici."

Aceastã primã sedintã a durat un minut, adicã atât cât am citit ordinul de mai sus, dupã care cei prezenti s-au retras, rãmânând ca sã cugete dacã se simt destul de hotãrâti si tari sufleteste, pentru a pãsi într-o asemenea organizatie, unde nu era nici un program, singurul program fiind viata mea delupte de pânã atunci si a camarazilor mei de închisoare. Chiar si pentru cei din grupul "Vãcãresti" am lãsat timp de gândire si de cercetare a constiintei lor, pentru a vedea dacã nu au vreo îndoialã sau rezervã deoarece pãsind aici vor trebui toatã viatalor sã meargã înainte fãrã nici o sovãire.

Intima noastrã stare sufleteascã din care s-a nãscut Legiunea a fost aceasta: nu ne interesa dacã vom birui, dacã vom cãdea înfrânti sau dacã vom muri. Scopul nostru era altul: de a merge înainte, uniti. Mergând împreunã, uniti, cu Dumnezeu înainte si cu dreptatea neamului românesc, orice soartã ne-ar fi dãruitã, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântatã si va da roade pentru neamul nostru. Sunt înfrângeri si sunt morti care trezesc un neam la viatã, dupã c um sunt si biruinte dintre acelea care-l adorm, spunea profesorul Iorga, odatã.

***

În aceeasi noapte si în aceeasi condicã, am redactat o scrisoare cãtre profesorul Cuza si alta cãtre Profesorul Sumuleanu. A doua zi la 10 dimineata, ne-am adunat toti

"Vãcãrestenii", si am plecat la profesorul Cuza, acasã, în str. Corescu No. 3.

După atâtia ani de lupte si grele încercãri, mergeam acum sã ne luãm rãmas bun de la profesorul Cuza si sã-i cerem sã ne dezlege de jurãmintele pe care le-am depus.

Profesorul Cuza ne-a primit în aceeasi camerã în care mã botezase pe mine cu 28 ani în urmã. Aici el, stând în picioare de o parte a biroului, iar noi de cealaltã parte, i-am citit urmãtoarea scrisoare:

"Domnule Profesor,

Am venit acum pentru cea din urmã datã la Dvs. ca sã ne luãm rãmas bun si sã vã rugãm sã ne dezlegati de toate jurãmintele depuse.

Pe calea care mergeti acum, noi nu vã mai putem urma, deoarece nu mai credem într-însa. A merge fãrã credintã nu putem, deoarece, nouã, credinta ne-a dat tot avântul în luptã.

Rugându-vã sã ne dezlegati de jurãminte, noi rãmânem sã luptãm singuri, dupã cum ne va conduce mintea si inima noastrã".

Profesorul Cuza ne-a vorbit apoi în felul urmãtor:

– Dragii mei, vã dezleg de jurãmintele pe care le-ati depus si vã sfãtuiesc, ca mergând în viatã, de acum înainte singuri, sã nu cumva sã faceti greseli. Pentru cã, mai ales în politicã, greselile se plãtesc scump. Iatã, aveti în fatã greselile pe care le-a fãcut în politicã Petre Carp si care i-au fost fatale.

Eu , din partea mea, vã doresc tot binele în viatã. Dupã aceasta ne-a întins mâna si am plecat.

*

Asa am crezut noi cã este corect sã procedãm si cã aceasta este calea de onoare pe care ne obliga sã mergem numele nostru de luptãtori.

De acolo amtrecut la profesorul Sumuleanu, în str. Sãulescu si i-am citit si lui o altã scrisoare, cam în aceeasi termeni, prin care anuntam pe "Statutari", cã nu-i putem nici pe ei urma si întelegem sã ne croim de acuma: calea noastrã.

***

Plecând si de la el, am simtit în inimi singurãtatea pe lume. Acum eram singuri ca într-un pustiu si va trebui sã ne tãiem, prin propriile noastre puteri, drum în viatã.

Ne-am strâns si mai mult în jurul icoanei. Si cu cât greutãtile ne vor asalta si loviturile lumii vor curge mai grele peste noi, cu atât vom sta mai mult sub scutul Sfântului Arhanghel Mihail si la umbra sabiei lui. El nu mai era pentru noi o fotografie pe o icoanã, ci îl simteam viu. Acolo la icoanã, fãceam de gardã cu schimbul, zi si noapte,cu candela aprinsã.

MATERIA

Când ne-am adunat de la cãmin cu totii, noi cinci si încã vreo zece studenti din anul I si II si când am voit sã scriem câteva scrisori, vestind hotãrârea noastrã d-lui Hristache

Solomon si altora, abia atunci ne-am dat seama cât suntem de sãraci, pentru cã toti la un loc nu aveam bani nici mãcar cât ne trebuiau pentru plicuri si mãrci. Pânã atunci ne duceam, de câte ori aveam nevoie, la bãtrâni si ceream. De acum înainte nu mai avem de unde cere. Sã pornesti la o organizatiepoliticã fãrã nici un ban. Era si o greutate si o cutezantã. În acest secol, în care materia este atotstãpânitoare, în care nimeni nu porneste la ceva cât de mic fãrã sã se întrebe mai întâi "câti bani are", Dumnezeu a vrut sã arate, cã, în lupta si biruin ta legionarã, materia n-a jucat nici un rol.

Prin gestul nostru cutezãtor, ne desolidarizãm de o mentalitate atotstãpânitoare peste veac si peste lume. Ucidem în noi o lume, pentru a înãlta o alta pânã la cer. Domnia absolutã a materiei era rãsturnatã, pentru a fi înlocuitã cu domnia spiritului, a valorilor morale.

Nu negam si nu vom nega existenta, rostul, si necesitatea materiei în lume, dar negam si vom nega de-a pururi dreptul stãpânirii ei absolute. Izbeam, asa dar, într-o mentalitate în care vitelul de aur era socotit ca centru si înteles al vietii. Ne-am dat seama cã pe calea aceasta, a raporturilor rãsturnate, dintre spirit si materie, am fi secãtuit în noi orice curaj, orice putere, orice credintã si orice nãdejde. Singura fortã moralã în începutu rile noastre nu am gãsit-o decât numai în credinta nestrãmutatã, cã plasându-ne în armonia originarã a vietii - subordonarea materiei spiritului - vom putea înfrânge adversitãtile si vom putea birui în contra puterile satanice, coalizate în scopul de a ne nimici.

RATIUNEA

O altã caracteristicã a începutului nostru, în afarã de lipsa de bani, a fost lipsa de program. Noi nu am avut nici un program. Si acest fapt va naste desigur un mare semn de întrebare. Organizatie politicã fãrã nici un program izvorât din ratiune, din capul unui om sau al mai multora? Dar nu ne-am legat împreunã cei ce cugetam la fel, ci acei ce simteam la fel. Nu cei ce aveam acelasi fel de a gândi, ci acei ce aveam aceeasi constructie sufleteascã. Era un semnal cã statuia unei alte zeite - Ratiunea - va fi sfãrâmatã. Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fãrã a o arunca si dispretui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu si a rosturilor vietii. Dacã nu aveam, asa dar, nici bani, nici programe, aveam în schimb pe Dumnezeu în suflete si el ne insufla puterea nebiruitã a credintei.

ÎN CONTRA MISELIEI

Aparitia noastrã a fost salutatã cu un uragan de urã si de ironii. Cele douã tabere ale Ligii au rupt raporturile cu noi. Studentii de la Iasi ne-au pãrãsit toti, iar atacurile "Cuzistilor", date pânã acum împotriva "Statutarilor", se vor îndrepta de acum si se vor înfige ca niste sãgeti în inimile noastre. Nu ne vor durea rãnile sãgetilor, ci vom rãmâne îngroziti de ceea ce vom descoperi în oameni. În scurt, vom fi rãsplãtiti si onorati pentru tot ce fãcusem noi pânã acum, cu cele mai grele ofense si vom primi peste obraz loviturã dupã loviturã. Nu vom simti numai ura, dar vom vedea în toatã goliciunea lor, lipsa de caracter si incorectitudinea sufleteascã. În curând vom deveni "exploatatori ai ideii nationale", în interesul persoanelor noastre. Nu credeam cã acei ce se bãteau acum un an cu pumnii în piept, cerând rãsplatã pentru pretinsele lor suferinte, vor avea acum si acest

curaj de a ne arunca în fasã ofensa de mai sus. În curând se va afla cã ne-am... "vândut jidanilor" si chiar se vor scrie articole pline de insulte si vor fi tãrani care vor crede si oameni care ne vor întoarce spatele. Pe nedrept. Insulte, pe care n-au îndrãznit nic iodatã sã ni le adreseze dusmanii, din teamã, ni le aruncau acum prietenii, fãrã teamã si fãrã sã le fie rusine.

Dacã este adevãrat cã noi, care am trecut pe unde am trecut si ale cãror trupuri au suferit ce au suferit, am fi în stare de asemenea infamie, de a ne vinde în grup la inamic, atunci nu rãmâne decât sã se punã dinamitã acestui neam si sã fie aruncat în aer. Nu meritã sã mai trãiascã un neam care a nãscut si a crescut la sânul sãu asemenea copii.

Dar dacã nu-i adevãrat, cei ce le inventeazã si le colporteazã sunt niste misei, care seacã încrederea natiei în propriul ei viitor si destin. Pentru acestia nici o pedeapsã din partea tãrii nu este prea mare.

Ce încredere sã mai aibã neamul acesta în biruinta si viitorul lui, dacã în toiul luptei grele pe care o duce aude cã noi, copiii, pe care el ne-a ridicat în bratele lui, punându-si în noi nãdejdile cele mai sfinte, l-am vândut.

Las acele zile numai în amintirea acelor ce le-au trãit. Lor, camarazilor mei de atunci, martori ai acelor ceasuri, le-am spus:

–Sã n-aveti teamã de acesti pigmei, cãci cine are asemenea suflet, nu poate niciodatã birui. Pe acestia îi veti vedea odatã cãzând în genunchi la picioarele voastre. Sã nu-i iertati. Pentru cã nu vor face-o din constiinta pãcatului sãvârsit, ci dintr-o miselie. Iar acum de s-ar coborî peste noi iadul cu toate duhurile lui necurate, neclintiti pe pozitie, îl vom învinge.

Pânã la acea datã vãzusem fiara din om. Acum am vãzut miselul din om. Pãziti-vã pe voi si copiii de azi si de mâine ai neamului românesc si ai oricãrui neam din lume, de aceastã racilã îngrozitoare: miselia.

Toatã inteligenta, toatã învãtãtura, toate talentele, toatã educatia nu ne vor servi la nimic, dacã vom fi misei.

Învãtati pe copii vostri sã nu întrebuinteze miselia nici în contra prietenului si nici în contra celui mai mare dusman al lor. Cãci nu vor învinge, ci vor fi mai mult decât învinsi, vor fi striviti. Nici în contra miselului si a armelor lui miselesti sã nu întrebuinteze miselia, pentru cã de vor învinge, nu va fi d ecât un schimb de persoane. Miselia va rãmâne neschimbatã. Miselia învinsului va fi înlocuitã cu miselia învingãtorului. În esentã, aceeasi miselie va stãpâni peste lume. Întunericul miseliei din lume nu poate fi alungat prin alt întuneric, ci numai prin l umina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter si onoare.

***

Si totusi, prin acest baraj de urã si de miselie, au venit la noi, din prima zi, ca la un liman dãtãtor de nãdejde: Hristache Solomon, omul acela de mare cuvânt si de mare onoare, inginerul Clime, inginerul Blãnaru, avocatul Mille Lefter, Andrei C. Ionescu,

Alexandru Ventonic, Dumitru Ifrim, Costãchescu, Ion Butnaru, ierodiaconul Isihie Antohie etc. Toti distinsi si vechi luptãtori în Ligã, îmi fãceau acum impresia unor naufragiati, al cãror vapor se scufundase în largul mãrii, iar ei soseau obositi si turburati pe mica noastrã insulã, unde vor gãsi si liniste sufleteascã si încredere în ziua de mâine.
Generalul Macridescu ne-a spus:

– Desi bãtrân, voi merge cu voi si vã voi ajuta, cu o singurã conditie: sã nu mai întindeti mâna acestor oameni, lipsiti de onoare, pentru cã aceasta m-ar degusta peste mãsurã si mi-as pierde toate iluziile.

Prof. Ion Gãvãnescul a început sã se intereseze de noi si de ceea ce fãceam.

ÎNCEPUTURI DE VIATÃ LEGIONARÃ

Patru linii brãzdeazã mica noastrã viatã initialã:

1. Credinta în Dumnezeu. Toti credeam în Dumnezeu. Nu era nici un ateu printre noi. Cu cât eram mai încercuiti si mai singuri, cu atât preocupãrile noastre se ridicau mai mult spre Dumnezeu si spre contactul cu mortii nostri si ai neamului. Aceasta ne dãdea o tãrie invincibilã si o seninãtate luminoasã în fata tuturor loviturilor.

2. Încrederea în misiunea noastrã. Nimãnuia nu i se putea servi nici cel mai mic argument despre posibilitatea victoriei. Eram asa de putini, asa de tineri, asa de sãraci, asa de urâti si de urmãriti de toatã lumea, încât toate argumentele scoase din starea de fapt pledau contra unor perspective de biruintã. Totusi mergeam înainte, datoritã numai încrederii în rosturile noastre, o încredere nelimitatã în steaua noastrã si a neamului.

3. Dragostea dintre noi. Unii ne cunosteam mai dinainte, având mari legãturi sufletesti, altii însã erau copii, studenti în primul sau al doilea an, pe care nu-i cunoscusem niciodatã. Din cele dintâi zile s-a stabilit între noi toti o legãturã de dragoste ca si cum am fi fost din aceeasi familie si ne-am fi cunoscut de mici copii.

Era nevoie de un echilibru interior pentru a putea rezista. Dragostea dinãuntru trebuia sã fie de aceeasi intensitate si fortã, cu presiunea noianului de urã din afarã. Viata noastrã în acest cuib nu era o viatã oficialã si rece, cu distantã între sef si soldat, cu teatru, cu declaratii retorice si ifose de sefie. Cuibul nostru era cal d. Raporturile dintre noi erau absolut familiare. Cineva nu intra aici ca într-o cazarmã rece, ci ca în casa lui, ca în familia lui. Aici nu venea numai pentru a primi ordine. Aici gãsea o razã de dragoste, un ceas de liniste sufleteascã, un cuvânt de încurajare, o mângâiere, un ajutor la nenorocire sau la nevoie. Din partea legionarului nu se cerea atât disciplinã, în sens de cazarmã, cât bunã cuviintã, devotament si zel la lucru.

4. Cântecul. Probabil, nepornind pe drumul ratiunii, cu alcãtuire de programe, discutii contradictorii, argumentãri filosofice, conferinte, singura posibilitate de manifestare a stãrii noastre lãuntrice, era cântecul. Cântam acele cântece în care simtãmintele noastre îsi gãseau multumire.

"Pe o stâncã neagrã", cântecul lui Stefan cel Mare, a cãrui melodie, se spune, cã s-a pãstrat din timpul lui, din generatie în generatie. Se spune cã în sunetul acestei melodii intra Stefan triumfãtor în cetatea sa de la Suceava, acum 500 de ani. Când îl cântam, simteam trãind acele vremuri demãrire si de glorie româneascã, ne afundam în cinci sute de ani de istorie si trãiam câteva clipe acolo în contact cu vechii soldati si arcasi ai lui Stefan si însusi cu el.

"Ca un glob de aur", cântecul lui Mihai Viteazu. Cântecul lui Avram Iancu; "Sã sune iarãsi goarna", cântecul Scolii Militare de Infanterie de la 1917. "Sculati soldati", compus de Justin Iliesu si de Istrati, pe care noi l-am proclamat Imn al Legiunii etc.

*

Pentru a putea sã cânti, îti trebuie o anumitã stare sufleteascã. O armonie în sufletul tãu. Cel ce merge sã fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge sã facã o nedreptate. Nici cel al cãrui suflet e ros de patimi si de vrãjmãsie fatã de camaradul sãu. Si nici acela al cãrui suflet e sterp de credintã.

De aceea, voi, legionari de azi sau de mâine, de câte ori veti avea nevoie de a vã orienta în spiritul legionar, sã vã reîntoarceti la aceste patru linii de început, care stau la baza vietii noastre. Iar cântecul vã va fi un îndreptar. De nu veti putea cânt a, sã stiti cã este o boalã care vã roade în adâncul fiintei voastre sufletesti sau cã vremea v-a turnat pãcate peste sufletul curat; iar dacã nu le veti putea vindeca, sã vã dati de o parte si sã lãsati locul vostru, celor ce vor putea cânta.

Ducându-neviata pe liniile de mai sus, chiar din primele zile am început sã actionãm. Am fixat sefi, care primeau si dãdeau ordine.

N-am pornit prin cine stie ce mari actiuni. În mãsura în care ni se puneau problemele în fatã, noi le rezolvam.

Cea dintâi actiune a fost aranjarea camerei din cãmin, în care era icoana Sfântului Arhanghel Mihail. Ne-am vãruit-o singuri, am spãlat pe jos. Legionarele au început sã coasã perdelute. Apoi, legionarii au scris mai multe maxime strânse de mine. Acestea erau luate, fie din Sfânta Scripturã, fie din alte scrieri. Cu ele am împodobit peretii.

Iatã o parte din ele:

"Dumnezeu care ne poartã cu carul lui de biruintã".

"Cel ce va birui... Eu voi fi Dumnezeul lui".

"Cel ce n-are sabie sã-si vândã haina si sã-si cumpere".

"Luptati cu vitejie pentru credintã".

"Feriti-vã de poftele cãrnii, care omoarã sufletul"

"Fiti treji".

"Nu alunga eroul din tine".

"Frati la bine... si la rãu".

"Cine stie sã moarã, nu va fi rob niciodatã".

"Astept învierea Patriei mele si nimicirea cetelor de vânzãtori" etc.

În timp de o sãptãmânã, sediul nostru era aranjat. O a doua mãsurã a fost de altã naturã: atitudinea noastrã fatã de atacurile din afarã. Nu rãspundeam. Era ceva greu pentru toti. Ni se sfâsia fiinta noastrã moralã. Era însã timpul eroismului rãbdãrii.

O altã mãsurã: nimeni nu va cãuta sã convingã pe cineva pentru a-l determina sã se facã legionar. Obisnuita tragere de mânecã si pescuire de membri, nu mi-au plãcut niciodatã. Sistemul este si a rãmas contrar, pânã în ziua de astãzi, spiritului legionar. Noi ne vom fixa punctul de vedere si atât. Cine va voi, va veni. Si va intra, dacã va fi primit.

Dar cine venea? Veneau oameni de aceeasi esentã sufleteascã cu noi. Multi? Foarte putini. La Iasi, dupã un an eram cu doi sau trei, mai multi decât în prima zi. Din tarã însã, erau mai multi si se înscriau în mãsura în care se afla de existenta noastrã. Toti acei care veneau la noi aveau douã linii distincte care le puteai vedea clar:

1. O mare corectitudine sufleteascã.

2. Lipsa de interes per sonal. La noi nu se putea câstiga nimic. Nici o perspectivã surâzãtoare nu se deschidea. Aici toti, nu aveau decât de dat: suflet, avere, viatã, capacitate de dragoste si încredere.

Chiar dacã se strecura vreun incorect sau vreun interesat, nu putea rãmâne printre noi. Nu-si gãsea mediul prielnic aici. Iesea automat. Peste o lunã, un an, doi sau trei, retrãgându-se, dezertând sau trãdând.

PROGRAMUL NOSTRU

Cuibul acesta de tineri era primul început de viatã legionarã. Era prima piatrã din temelie. Trebuia pusã pe pãmânt sãnãtos. De aceea nu am spus:

–Sã mergem sã cucerim România! Plecati prin sate si strigati:

–S-a fãcut o nouã organizatie politicã, înscrieti-vã cu totii într-însa.

N-am fãcut un nou program politic, pe lângã celelalte zece existente în România, toate "perfecte" în constiinta autorilor si partizanilor lor, si nu am trimis pe legionari cu el sã-l fluture prin sate, chemând oamenii sã se alãture acestuia pentru a salva tara.

Si din acest punct de vedere ne vom deosebi fundamental de toate celelalte organizatii politice, plus cuzismul. Toti cred cã tara moare din lipsã de programe bune. Si de aceea îsi alcãtuiesc câte un program perfect închegat si pleacã cu el sã adune oameni. De aceea toatã lumea întreabã:

– Ce program ai?

Tara aceasta piere din lipsã de oameni, nu din lipsã de programe. Aceasta este pãrerea noastrã. Cã deci, nu programe trebuie sã creãm, ci oameni, oameni noi. Pentru cã asa cum sunt astãzi, oamenii crescuti de politicianism si infectati de influenta iudaicã, vor com promite cele mai strãlucite programe.

Acest fel de om, care trãieste astãzi în politica româneascã l-am mai întâlnit în istorie. Sub domnia lui au murit natiuni si s-au dãrâmat state.

Cel mai mare rãu pe care ni l-au fãcut jidanii si politicianismul, cea mai mare primejdie nationalã la care ne-au expus acestia, nu stã nici în acapararea bogãtiilor solului si subsolului românesc, nici chiar în tragica desfiintare a clasei de mijloc românesti, nici în numãrul mare al lor în scoli, profesiuni libere etc., sinici chiar în influenta pe care o exercitã asupra vietii noastre politice, desi fiecare în parte sunt primejdii de moarte pentru neam. Cea mai mare primejdie nationalã stã în aceea de a ne fi diformat, de a ne fi desfigurat structura noastrã rasialã daco- romanã, dând nastere acestui tip de om, creând aceastã cãzãturã, aceastã stârpiturã moralã: politicianul care nu mai are nimic cu nobletea rasei noastre; care ne dezonoreazã si ne omoarã.

Dacã acest tip de om va continua sã mai conducã aceastã tarã, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna si România se va prãbusi, cu toate strãlucitele programe cu care "smecheria" degeneratului va sti sã ungã ochii multimilor nenorocite. Dintre toate relele pe care ni le-a adus invazia jidãneascã, acesta este cel mai îngrozitor!

***

Toate popoarele cu care am venit în contact si ne-am luptat noi, Românii, de la nãvãlirea barbarilor si pânã astãzi, ne-au atacat pe linie materialã, fizicã si politicã, lãsându-ne intactã fiinta moralã din care, mai devreme sau mai târziu, a izbucnit biruinta noastrã, sfãrâmarea jugului strãin. Chiar dacã s-au asezat în numãr mare peste noi, chiar dacã ne-au luat toate bogãtiile, chiar dacã ne-au stãpânit politiceste. Este pentru prima datã în istoria noastrã, si de aceea ne simtim dezarmati si cãdem învinsi, când Românii se întâlnesc cu un neam, care nu-i atacã cu sabia, ci cu armele proprii rasei iudaice cu care izbesc si paralizeazã mai întâi instinctul moral al neamurilor, împrãstiind în mod sistematic toat e bolile morale si distrugând astfel orice posibilitate de reactiune. De aceea **piatra unghiularã de la care porneste Legiunea este omul: nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice**. "Legiunea Arhanghelul Mihail" va fi, prin urmare, mai mult o scoalã si o oaste decât un partid politic.

Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un mare om politic, asa cum gresit se crede, ci de un mare educator si conducãtor, care sã biruiascã puterile rãului si sã zdrobeascã tagma celor rãi. Pentru aceasta însã, el va trebui sã biruiascã mai întâi rãul din el si din ai lui.

Din aceastã scoalã legionarã va trebui sã iasã un om nou, un om cu calitãti de erou. Un

urias în mijlocul istoriei noastre, care sã lupte si sã biruiascã împotriva tuturor dusmanilor Patriei, lupta sa si biruinta sa trebuind sã se prelungeascã si dincolo, asupra inamicilor nevãzuti asupra puterilor rãului. **Tot ce-si poate imagina mintea noastrã mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastrã mai mândru, mai în alt, mai drept, mai puternic, mai întelept, mai curat, mai muncitor si mai viteaz, iatã ce trebuie sã ne dea scoala legionarã! Un om, în care sã fie dezvoltate, pânã la maximum, toate posibilitãtile de mãrire omeneascã ce se aflã sãdite de Dumnezeu în sângele neamului nostru.**

Acest erou iesit din scoala legionarã, va sti sã facã si programe, va sti sã rezolve si problema jidãneascã, va sti sã dea si o bunã organizare statului, va sti sã convingã si pe ceilalti Români; iar dacã nu, va sti sã învingã, cãci pentru aceasta este erou.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptãtii; cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe cãile mãririi lui.

***

Un nou partid politic, fie el chiar cuzist, nu poate sã dea decât cel mult un nou guvern si o nouã guvernare; o scoalã legionarã însã, poate sã dea tãrii acesteia un mare tip de român. Poate sã iasã din ea ceva mare, cum n-a mai fost, care sã frângã în douã întreaga noastrã istorie, si sã punã temeliile începutului unei a lte istorii românesti, la care acest popor are dreptul, datoritã suferintelor si rãbdãrii lui milenare, precum si curãteniei si nobletei sale sufletesti, cãci este, poate, singurul popor din lume, care, în toatã istoria sa, n-a cunoscut pãcatul robirii, în cãlcãrii, sau nedreptãtirii altor popoare.

***

Vom crea un mediu sufletesc, un mediu moral în care sã se nascã si din care sã se hrãneascã si sã creascã omul erou. Mediul acesta trebuie izolat de restul lumii prin întãrituri sufletesti cât mai înalte. Trebuie apãrat de toate vânturile patimilor, care înmormânteazã natiunile si ucid indivizii.

Dupã ce legionarul se va fi dezvoltat într-un astfel de mediu, în cuib, în tabãra de muncã, în însãti organizatia si în familia legionarã, va fi trimis în mijlocul lumii: sã trãiascã, pentru a învãta sã fie corect; sã lupte, pentru a se învãta viteaz si tare; sã munceascã, pentru a se învãta muncitor, iubitor de toti cei ce muncesc; sã sufere, pentru a se oteli; sã se jertfeascã, pentru a se deprinde cu depãsirea propriei lui persoane, slujindu-si neamul.

Oriunde se va duce, va crea un mediu nou de aceeasi naturã. Va fi un exemplu. Va face alti legionari. Si lumea, în cãutarea unor zile mai bune, îl va urma.

Cei nou veniti vor trebui sã trãiascã în respectul acelorasi norme de viatã legionarã. Toti la un loc, în aceeasi oaste, vor fi o fortã, care va lupta si va birui. Aceasta va fi "Legiunea Arhanghelul Mihail".

PRIVELISTI DIN VIATA PUBLICÃ ROMÂNEASCÃ

În cele ce urmeazã înfãtisez în câteva linii aspectul general al vietii noastre publice în mijlocul si în contra cãreia se înfiripa organizatia "Arhanghelul Mihail".

Guvernul Averescu cãzuse de vreo lunã. La 7 iulie 1927 au venit liberalii. Au fãcut alegeri noi. Ca de obicei guvernul a avut majoritate. Totusi el avea de înfrânt, prin orice mijloace, marele curent popular nãscut în jurul Partidului national-tãrãnesc. Biata masã a poporului român alerga de la partid la partid, de la promisiune la promisiune, legându-si de fiecare, cu credinta ei secularã, cele mai c urate nãdejdi, dar întorcându-se înselatã si amãrâtã, cu toate sperantele zdrobite, când de la unul, când de la altul. Aceasta, pânã când va întelege odatã, cã a intrat în mâna unor cete puse pe câstig si pe pradã.

Erau trei partide mai mari: liberal, averescan si national tãrãnesc. Pe lângã ele si altele mai mici.

În fond, nu exista între ele nici o deosebire. Numai formele si interesele personale le deosebeau. Acelasi lucru sub alte forme. Nu aveau nici mãcar justificarea unor pãreri deosebite. Singurul lor mobil sufletesc adevãrat era: religia interesului personal, pe deasupra oricãror dureri ale tãrii si a oricãror interese ale neamului. De aceea spectacolul luptelor politice era dezgustãtor. Fuga dupã bani, dupã situatii personale, dupã avere si plãceri, dupã pradã, dãdea un aspect de dusmãnie neasemuitã, acestor lupte. Partidele apãreau ca adevãrate cete organizate care se învrãjbeau, se mâncau si se luptau unele cu altele pentru pradã.

Numai lupta pentru neam sau pentru orice ideal, care depãseste interesul, egoismul si poftele personale, este blândã, cuviincioasã, nobilã si fãrã dezlãntuire oarbã de patimi. În ea poate fi pasiune, dar nu patimã oarbã si josnicã.

Aspectul de vrãjmãsie si de josnicie al acestor lupte putea fi o dovadã suficientã, cã ele nu se dãdeau în lumea unui ideal înalt si sfânt si nici în aceea a principiilor, ci în adâncul cel mai trist al celor mai nerusinate interese personale.

Lumea politicienilor trãieste în lux si în petreceri scandaloase, în imoralitatea cea mai dezgustãtoare, pe spinarea unei tãri din ce în ce mai demoralizatã. Cine sã se mai ocupe de nevoile ei?

Politicienii acestia cu familiile si cu agentii lor, au nevoie de bani. Bani pentru petrecere, bani pentru a-si întretine clientela politicã, bani pentru voturi, bani pentru cumpãrarea de constiinte omenesti. Rând pe rând, cetele lor se vor nãpusti si vor spolia tara. Aceasta va însemna, în ultimã analizã, guvernarea ei, opera de guvernare. Vor secãtui bugetele statului, ale prefecturilor, primãriilor. Se vor înfige ca niste cãpusi în consiliile de administratie ale tuturor întreprinderilor, de unde vor încasa tantieme, de zeci de milioane, fãrã nici o muncã, din sudoarea si din sângele muncitorului istovit. Vor fi încadrati în consiliile bancherilor jidani, de unde vor primi jetoane, de alte milioane si zeci de milioane, ca pret al vânzãrii lor de neam. Vor da nastere la afaceri scandaloase care vor îngrozi lumea. Coruptia se va întinde în viata publicã a tãrii ca o plagã, de la cel mai umil slujbas si pânã la ministri. Se vor vinde oricui. Oricine va avea bani, va putea sã-i cumpere pe acesti monstri si prin ei tara întreagã.

De aceea, când tara stoarsã nu va mai putea sã le dea bani, vor ceda consortiilor de bancheri strãini, rând pe rând, bogãtiile pãmântului si cu ele si independenta noastrã nationalã. O adevãratã pletorã de oameni de afaceri se va întinde ca o pânzã peste toatã România, care nu vor mai munci, care nu vor mai produce nimic, ci vor suge vlaga tãrii.

Acesta este politicianismul.

Jos, sevor întinde: mizeria, demoralizarea si deznãdejdea. Vor muri copiii cu zecile de mii, secerati de boli si de mizerii, slãbindu-se astfel puterea de rezistentã a neamului în lupta pe care o duce singur în contra poporului jidãnesc organizat si sustinut de p

oliticianismul înstrãinat si de tot aparatul de stat.
Cei câtiva oameni politici cinstiti, câteva zeci, poate chiar conducãtori de partide, nu vor mai putea face nimic. Vor fi niste biete marionete în mâna presei jidãnesti, a bancherilor jidani sau strãini si a propriilor lor politicieni.
Aceastã batjocurã, aceastã demoralizare, aceastã infectie, va fi sustinutã, pas cu pas, de toatã falanga jidãneascã, interesatã la distrugerea noastrã, pentru a ne lua locul în aceastã tarã si a ne fura bogãtiile. Prin presa ei, care a uzurpat rolul presei românesti, prin sute de fituici imunde, printr-o literaturã atee si imoralã, prin cinematografe si teatre provocatoare la desfrâu, prin bãnci, Jidanii au devenit stãpâni în tara noastrã.
Cine sã se opunã? Astãzi când ei sunt pregãtitorii dezastrului si aparitia lor e semnalul mortii noastre nationale, cine sã le aparã în fatã?

***

Miscarea nationalã zãcea acum la pãmânt. În alegerile acestea, Liga scãzuse cu 70.000 voturi, neîntrunind decât 50.000, sub 2% pe tarã. Din 10 parlamentari, câti avea ieri, azi nu mai avea nici unul.
Va trebui sã vinã o zi, când legionarul va sti sã stea fatã cu acest monstru, si sã se încingã cu el la luptã pe viatã si pe moarte. Singur, el.

GÂNDURI ÎN FATA ACESTEI LUMI

Numãrul nostru mic, fatã de forta uriasã a acestor puteri atotstãpânitoare, ne fãcea sã ne punem adeseori întrebãri ca acestea: Dar adicã vom fi scosi în afarã de lege? Dacã aceste hidre îsi vor da seama de ceea ce pregãtim noi, ele ne vor ridica în cale toate obstacolele si vor încerca sã ne striveascã. Ochii lor stau atintiti asupra noastrã. Ei pot sã ne provoace. Am mai pornit odatã tãcuti si linistiti la Ungheni si am fost provocati si dusi apoi pânã în marginea prãpastiei cu toate planurile noastre. Ce vom face dac ã ne vor provoca? Vom scoate din nou pistoalele si vom trage pentru ca sã ne putrezeascã oasele în închisori si planurile noastre sã se sfarme? În fata acestor perspective ce ni se deschideau, ne-a încoltit în minte gândul retragerii în munti. Acolo unde R omânul a primit lupta cu toate puhoaiele dusmane. Muntele e demult legat de noi, de viata noastrã. El ne cunoaste. Decât sã ni se usuce trupurile si sã ne sece sângele din vine, în închisorile urâte si triste, mai bine sã ne terminãm viata
murind cu totiiîn munti, pentru credinta noastrã.
Respingeam, asa dar, umilinta de a ne vedea din nou în lanturi.
Vom ataca de acolo, coborând, în toate viesparele jidãnesti. Sus, vom apãra viata copacilor si muntii de pustiire. Jos, vom împrãstia moarte si milã.
Vor tr imite sã ne prindã si sã ne omoare. Vom fugi; ne vom ascunde; vom lupta; iar la urmã, vom fi desigur, rãpusi. Cãci noi vom fi putini, urmãriti de batalioane si de regimente românesti. Atunci vom primi moartea. Sângele nostru al tuturora va curge.
Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat neamului românesc si cel din urmã.

**

Am chemat pe Mota, Gârneatã, Corneliu Georgescu si Radu Mironovici, si le-am împãrtãsit aceste gânduri. Trebuia sã ne gândim si la zile bune si la zile rele. Trebuia sã avem solutii si sã fim pregãtiti pentru toate. Nimic nu trebuia sã ne surprindã. Vom merge pe linia legilor tãrii, neprovocând, ocolind orice provocare, nerãspunzând la nici o provocare. Când însã nu vom mai putea suferi, sau când piedici de netrecut nise vor pune în cale, drumul nostru va trebui sã fie spre munte. Nu e bine sã încercãm rãscoale de mase, cãci astãzi ar fi mãcinate cu tunul si ar fi sã împrãstiem numai nenorocire si jale. Trebuie, din contrã, sã lucrãm singuri, în numãr restrâns si numaipe a noastrã întreagã rãspundere.

Toti au cãzut de acord.

– Nu se poate - spuneau ei - ca sângele nostru, a douãzeci de tineri, sã nu rãscumpere pãcatele neamului acestuia. Nu se poate ca aceastã jertfã a noastrã sã nu fie înteleasã de Români, sã nu le cutremure sufletul si constiintele si sã nu fie un punct de pornire, un punct de înviere a lumii românesti.

Moartea noastrã, în modul acesta, ar putea aduce acestui neam mai mult bine, decât toate sfortãrile zãdãrnicite ale vietii noastre întregi. Dar nici politicienii, care ne vor omorî, nu vor rãmâne nepedepsiti.

Mai sunt altii din rândurile noastre care ne vor rãzbuna. Neputând învinge în viatã fiind, vom învinge murind.

Am trãit, asadar, cu gândul si cu hotãrârea mortii. Aveam solutia sigurã a biruintei pentru orice împrejurãri. Ea ne dãdea liniste, ea ne dãdea tãrie. Ea ne va face sã zâmbim în fata oricãrui vrãjmas si a oricãror încercãri de distrugere.

ETAPELE DE DEZVOLTARE A LEGIUNII

La 24 Iunie, ne nãscusem. Câteva zile mai târziu, ne-am fãcut sediu. Acum simteam nevoia unei foi. Pentru a ne lãrgi mediul de influentã, pentru a ne formula în ea normele de viatã si pentru a ne dirija actiunile. Ce nume sã-i dãm? "Generatia nouã". Nu mi-a plãcut. E o definitie. Ne defineste pe noi fatã de altã generatie. Dar nu-i suficient. "Pãmântul Strãmosesc". Acesta sã fie.

El ne înfige în pãmântul tãrii. În pãmântul în care ne dorm strãmosii. Pãmântul care trebuie apãrat. Acest titlu ne coboarã în adânc, în lumi nedefinite. El va fi mai mult decât o definitie, va fi o chemare permanentã. Chemarea la luptã. Apelul la vitejie. Rãscolirea calitãtilor rãzboinice ale rasei noastre.

Pe lângã cele arãtate cu câteva pagini în urmã, titlul acesta brãzdeazã încã o linie în structura sufleteascã a legionarului: vitejia. Fãrã aceasta un om este incomplet. Pentru cã, dacã ar fi numai drept, corect, iubitor, credincios, muncitor si n-ar avea calitãti vitejesti, cu ajutorul cãrora sã se lupte împotriva vrãjmasilor nedrepti, necredinciosi, neiubitori si incorecti, ar muri î nghitit de acestia.

Iatã-ne acum si cu granitele miscãrii noastre fixate. Cu un capãt înfipt în pãmântul tãrii si cu celãlalt în cer: Arhanghelul Mihail si Pãmântul strãmosesc.

Dar o foaie costã bani si noi nu aveam. Ce facem? Sã scriem pãrintelui Mota, sã ne-o scoatã pe credit în vechea tipografia "Libertãtii" de la Orãstie. Rãspunsul ne-a sosit afirmativ. Pãrintele ne va scoate foaia, iar noi urmând s-o plãtim din abonamente si vânzare.

La 1 august 1927, a apãrut No.1 din "Pãmântul Strãmosesc". În format de revistã, cu

aparitie bilunarã, având pe copertã, la mijloc icoana Sfântului Arhanghel Mihail. În partea stângã a icoanei erau scrise urmãtoarele cuvinte ce se aflã pe icoana Sfântului Arhanghel Mihail din Biserica Încoronãrii de la Alba-Iulia:

"Spre inimile cele necurate care vin întru preacurata casã a lui Dumnezeu, fãrã milã întind sabia mea".

Iar în partea dreaptã, o strofã din poezia lui Cosbuc: "Decebal cãtre Popor":

"Din Zei de-am fi scoborâtori,
C-o moarte tot suntem datori
Tot una e dac-ai murit
Flãcãu sau mos îngârbovit
Dar nu-i totuna Leu sã mori
Ori câne înlãntuit!"

Dedesubt, harta pãmântului românesc în care se aratã, prin puncte înnegrite, mãsura invaziei jidãnesti.

CONTINUTUL PRIMULUI NUMÃR

Cel dintâi articol întitulat "Pãmântul Strãmosesc", se ocupã de situatia miscãrii nationale dupã conflictul din Ligã si cautã sã justifice linia noastrã. El se terminã cu îndemnul: **"Fata la dusman"**. E iscãlit de: Corneliu Z. Codreanu, Ion Mota, Ilie Gârneatã, Corneliu Georgescu si Radu Mironovici.

Al doilea articol e iscãlit de mine. Are titlul : **"E ceasul vostru, veniti"**. E o continuare a gândurilor din primul articol.

Al treilea, e iscãlit de Ion Sava, un tânãr luptãtor de talent, fost în multe lupte din miscarea studenteascã, alãturat grupului nostru fãrã a fi devenit legionar. Titlul: **"Rezultatul alegerilor"**.

Urmeazã apoi câteva cuvinte pline de durere pentru Regele Ferdinand care se stinsese în acele zile. Deasupra fotografiei cernite e titlul: **"Regele nostru"**.

Urmeazã articolul lui Mota: **"La icoanã"**

"De la Icoanã si Altar am pornit, apoi am rãtãcit o bucatã de vreme purtati de valurile omenesti si n-am ajuns la nici un mal, cu toatã curãtenia impulsurilor noastre. Acum cu sufletul greu, rãzletiti, sfârtecati, ne strângem la adãpost, la singura cãldurã si alinare, tãrie si reconfortare a noastrã, readucãtoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei strãluciri a cerului, la Icoanã. Noi nu facem si n-am fãcut politicã, o singurã zi în viata noastrã. Noi avem o religie, noi s untem robii unei credinte. În focul ei ne consumãm si în întregime stãpâniti de ea, o slujim pânã la ultima putere. Pentru noi nu existã înfrângere si dezarmare, cãci forta, ale cãrei unelte vrem noi sã fim, e etern invincibilã.

Nu putem discuta deocamdat ã în amãnunte cauzele prãbusirii sistemului de pânã

acum. Sã fie spus doar atât, în aceste clipe de zãmislire nouã, sã fie clar si hotãrât, spre a imprima caracterele noului sistem nãscând:
"Luminã din luminã..........."

Articolul urmeazã vorbind de organizarea nouã si terminã cu manifestarea credintei în biruintã.

***

Dintr-un articol al lui Corneliu Georgescu, din Nr.2:

APRINDETI FÃCLIA CREDINTEI!

"Se spune în istoriile vechi cã odinioarã Zeii au lovit cu o grea încercare antica Eladã, pentru pãcatele ei. Dinspre pustiurile Asiei osti grele, însutit de tari s-au nãpustit ca vijelia, pe plaiurile tãrii, pustiindu-i câmpiile, dãrâmându-i orasele, stricându-i altarele si fãrâmându-i ostirile viteze, dar prea mici la numãr pentru ca sã se poatã opunecu succes. Ne mai având nici o împotrivire învingãtorii Mezi, au pãtruns pânã în inima Greciei, la Delfi, acolo unde era templul cel mai vestit al lui Apollon. Tremurau preotii templului de teamã cã în curând dusmanii vor ajunge sã pângãreascã altarul sfân t. Singur preotul cel mare nu se temea si plin de încredere în puterea divinã a spus cãtre tovarãsii sãi: "Nu aveti teamã, zeul nu are nevoie de osti, ne apãrã singur!"

"Si s-a pornit preotul cel mare împreunã cu toti ceilalti preoti pe rugã, si ruga lor a sãvârsit minuni. De cum s-au apropiat încrezãtoarele osti ale Persilor, de o azvârliturã de piatrã de templu, muntele Parnasului s-a cutremurat si si-a rostogolit cu tunet grozav stâncile-i uruitoare spre dusmani, strivindu-i. Trãsnetele cãzute din seninau venit sã împlineascã ruina si din falnica oaste de adineaori, abia au mai rãmas câtiva vestitori ai minunii ceresti.
Luptãtori! Aprindeti din nou în suflete fãclia credintei cã biruinta si izbânda va fi a noastrã."

***

Apoi o scrisoare a lui Radu Mironovici, cãtre un frate de la sat, pe care vãzându-l descurajat îi spune:

"Sã fim amãrâti, îndurerati, avem dreptul, dar un singur drept n-avem, acela de a pierde curajul si de a lãsa arma jos".
Apoi îi explicã dezbinarea din Ligã si înfiintarea Legiunii, astfel:
"Casa noastrã, pe care am zidit-o toti cu trudã si care ne dã adãpost, a ars.... Astãzi au mai rãmas niste ziduri negre si afumate, ca o dureroasã amintire a cãsutei bãtrânesti. Ce voiesti tu sã facem acum? Sã ne rãsculãm împotriva lui Dumnezeu? Asta nu se poate, cãci Domnul ne-a dat, Domnul ne-a luat, fie numele Domnului binecuvântat.
Sã stãm cu mâinile în sân ca sã pierim în mizerie, în frig, în ploi si în vânt? Nu! Ci cu credinta în Dumnezeu sã pornim la lucru si încetul cu încetul, sã ne clãdim o nouã casã,

care sã fie de douã ori mai frumoasã. Iatã "Legiunea" la care am pus o întâie piatrã de temelie".

***

Urmeazã articolul lui Gârneatã:

NEÎNTELEGEREA DINTRE FRATI - BUCURIA DUSMANULUI

"Cu inima plinã de durere pun mâna pe condei, sã împãrtãsesc cu altii chinul gândurilor de neliniste ce ne-a cuprins în fata frãmântãrilor din ultimul timp...
Cearta între frati, neîntelegerea între conducãtori, este astãzi într-o stare destul de accentuatã ca s-o mai putem ascunde. Urmãrile ei vor fi de naturã sã descurajeze pe multi, iar descurajarea celor ce-si puseserã cu o fãrâmã de suflet, atâtea nãdejdi în aceastã organizatie, este desigur un pas înapoi, un pas spre înfrângere. Aceasta este asa de evident, deoarece nicãieri în istorie nu s-a vãzut, ca dezbinãrile sã ducã la altceva decât la nenorocire, la dezastru.
Pe drumul pe care ni l-am ales de acum 7 ani, vom sti sã mergem tot asa de hotãrâti. Ciolanele desprinse cu asprimea zilelor de închisoare si de mizerie, se vor simti foarte bine în transeele de luptã, pe pozitie, contra dusmanului.
"Deci jidanii care se bucurã azi, crezând cã a sosit ceasul stãpânirii lor, sã afle cã în tara aceasta existã un colt, unde, la orice ceas din zi si din noapte, o gardã vegheazã cu fata la dusman".

Numãrul se terminã cu câteva informatii si cu articolul inginerului Gheorghe Clime, fostul vice-presedinte al L.A.N.C. din Moldova: **"VISURI, NÃDEJDI, REALITATE"**, din care extrag partea finalã:

"Ce ne trebuie spre ajungerea acestui tel? "Armatã luptãtoare, condusã de comandant priceput, înconjurat de ajutoare devotate. În aceastã chestiune în ce mã priveste, desi cu mult mai în vârstã, urmez grupul de actiune al tânãrului Corneliu Z. Codreanu, Ion I. Mota...
"Desigur, trebuie contributia multora, a tuturor ce astãzi stau rãzletiti în tabere demoralizate.
"În aceastã privintã, dacã existã cineva, în vreun colt al României, care sã fi început înscrierea în vreo listã de subscriptie, autorizatã sau nu, sã mã înscrie în vreo listã de subscriptie, autorizatã sau nu, sã mã înscrie si pe mine cu ceea ce pot da: "viata".

"PÃMÂNTUL STRÃMOSESC" No.2

A apãrut la 15 August. În primul articol, întitulat "Legiunea Arhanghelului Mihail", încerc eu sã formulez, prin câteva cuvinte cele dintâi norme etice de viatã legionarã, pe care noi sã le respectãm cu severitate, sã le afirmãm si în jurul cãrora sã se adune toti cei ce le pretuiesc. Oricine va veni si oricine va creste în mijlocul nostru va trebui sã creascã în respectarea lor.
Desprind din acest articol-statut ideile în ordinea în care le-am scris atunci.

Prima idee: Curãtenia sufletească.

A doua : Dezinteresarea în luptã.

A treia : Avântul.

A patra (într-o singurã frazã): Credintã, muncã, ordine, ierarhie, disciplinã.

În fraza urmãtoare, a cincea idee: Legiunea va stimula energie si forta moralã a neamului fãrã de care nu poate exista niciodatã biruintã.

A sasea: Dreptate, (Legiunea, scoalã a dreptãtii si a energiei care s-o întroneze).

A saptea: Faptã, nu vorbã. - Fã! Nu vorbi!

A opta: La capãtul acestei scoli stã o Românie nouã si învierea mult asteptatã a acestui neam românesc, scopul tuturor sfortãrilor, durerilor si jertfelor pe care le facem.

Voiesc sã mã opresc asupra unora dintre ele.

DEZINTERESAREA ÎN LUPTÃ

Înfrângerea interesului personal. Aceasta esteo altã virtute fundamentalã a legionarului. Ea stã în opunere completã cu linia politicianului, al cãrui singur motor de actiune si luptã este numai: interesul personal, cu toate derivatele lui degenerate (pofte de îmbogãtire, lux, desfrâu sau trufie).

Deaceea, iubiti camarazi, de acum si pânã când va mai viatã legionarã, sã stiti cã unde veti vedea apãrând, fie în sufletul vreunui luptãtor, fie în propriul suflet, rânjetul acestui interes personal, acolo a încetat de a mai exista Legiunea. Acolo se terminã legionarul si începe sã-si arate coltii politicianul.

Priviti în ochi pe cel ce vine si dacã în ochii lui veti simticã scânteiazã vreun mic interes personal (fie material, fie ambitie, fie patimã, trufie), sã stiti cã acela nu poate deveni legionar.

Nici îmbrãcarea cãmãsii verzi si nici salutul nu sunt de ajuns ca cineva sã devinã legionar. Nici chiar întelegerea "rationalã" a miscãrii legionare. Ci numai conformarea vietii cu normele de viatã legionarã. Pentru cã Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlãntuire de argumente, ci o "trãire". Dupã cum cineva nu este crestin dacã "cunoaste" si "întelege" Evanghelia, ci numai dacã se conformeazã normelor de viatã afirmate de ea dacã o "trãieste".

DISCIPLINA SI DRAGOSTEA

Toatã istoria socialã a omeniri e plinã de lupte, având la bazã cele douã mari principii care cautã sã-si facã loc unul, în paguba celuilalt: Principiul autoritãtii si principiul libertãtii. Autoritatea a cãutat sã se extindã în dauna libertãtii. Iar aceasta, la rândul sãu, a cãutat sã limiteze cât mai mult puterea autoritãtii. Aceste douã, fatã în fatã, nu pot însemna decât conflict.

A orienta o miscare dupã unul sau celãlalt din aceste douã principii, înseamnã a continua linia istoricã de turburãri si rãzboire socialã. Înseamnã a continua pe de o parte, linia de tiranie, împilãri si nedreptate, iar pe de alta, linia de rãzvrãtire sânge si de permanent conflict. De aceea doresc ca sã atrag atentiunea tuturor legionarilor si în special celor mai noi, pentru ca ei dintr-o neîntelegere, sã nu devieze de la linia miscãrii. Am observat în multe cazuri cã imediat ce un legionar a cãpãtat un grad, se pironeste cu toatã fiinta lui în "autoritate", rupându-se de tot ceea ce îl lega de camarazi pânã atunci si simtindu-se obligat sã se "impun ã", fãcând uz de autoritarism.

Miscarea legionarã nu se întemeiazã exclusiv nici pe principiul autoritãtii si nici pe acela al libertãtii. Ea îti are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el îsi au rãdãcinile, atât autoritatea, cât si libertatea.

Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici rãzvrãtire sângeroasã, nici rãzboire socialã. Ea nu poate însemna niciodatã conflict. Existã si o conceptie ipocritã a principiul dragostei practicatã de tirani si de jidani cari, necontenit si sistematic fac apel la sentimentul dragostei practicatã de tirani si de jidani cari, necontenit si sistematic fac apel la sentimentul dragostei altora, pentru ca la adãpostul acestuia sã poatã urî si împila nestingheriti.

Dragostea aplicatã însemneazã pace în suflete, în societate si în lume. Pacea nu mai apare ca o biatã expresie a unui echilibru mecanic si rece între cele douã principii: autoritate si libertate, condamnate la vesnicã rãzboire, adicã la imposibilitate de echilibru. Paceanu ne va da o justitia, ci numai bunãtatea si dragostea, pentru cã justitia e foarte greu sã se realizeze integral si chiar dacã s-ar gãsi un aparat de realizare perfectã a acesteia, este imperfect omul, care, neputând-o sesiza si aprecia, va fi un vesnic nemultumit. Dragostea este cheia pãcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Pânã la sfârsit, ele se vor convinge, dupã ce vor fi rãtãcit, cercetat si încercat totul, cã în afarã de dragostea pe care Dumnezeu a sãdit-o în sufletele oamenilor, ca o sintezã a tuturor însusirilor omenesti si trimitându-ne-o prin însusi Mântuitorul Isus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtutilor, nu existã nimic care sã ne poatã da liniste si pace. Toate celelalte îsi au rãdãcina în dragoste: si credinta si munca si ordinea si disciplina.

Ce minunat si ce întelept vorbeste Apostolul Pavel:

"Chiar dacã as vorbi în limbi omenesti si îngeresti si dragoste nu am, sunt o aramã sunãtoare sau un chimval zãngãnitor. Si chiar dacã as avea darul prorociei si as cunoaste toate tainele si toatã stiinta, chiar dacã as avea toatã credinta asa încât sã mut si muntii, dacã dragoste nu am, nimica nu sunt. Si chiar de as împãrti toatã averea pentru hrana sãracilor, chiar dacã mi-as da trupul sã fie ars si n-as avea dragoste, nu-mi foloseste la nimic. Dragostea este îndelung rãbdãtoare, este plinã de bunãtate, dragostea nu pizmuieste, dragostea nu se laudã, nu se umflã de mândrie. Nu se poartã necuviincios, nu cautã folosul sãu, nu se mânie, nu se gândeste la rãu. Nu se bucurã de nelegiuiri, ci se

bucurã de adevãr. Acopere totul, crede totul, nãdãjduieste totul, sufere totul. Dragostea nu va pieri niciodatã. Prorociile se vor sfârsi, limbile vor înceta, cunostinta va avea sfârsit." ***(Corinteni I,13,1-8)***

De aici porneste miscarea noastrã. Nu stiu cum sã vã îndemn mai mult ca sã cultivati dragostea si cei ce comandati si cei ce stati sub comandã. Ea vã va da posibilitãti nebãnuite si nesfârsite de rezolvare a tuturor problemelor grele care vi se vor ivi. Acolo undenu este dragoste, nu este viatã legionarã. Priviti un moment aceastã viatã legionarã si întelegeti ce ne leagã pe noi, pe toti, unul de altul, pe cei mari si pe cei mici, pe cei sãraci si pe cei bogati, pe cei bãtrâni si pe cei tineri. Dragostea nu desfi inteazã însã obligatia de a fi disciplinat, dupã cum nu desfiinteazã obligatia de a munci sau pe aceea de a fi ordonat. Disciplina este o îngrãdire a noastrã, fie pentru a ne conforma unor norme etice de viatã, fie pentru a ne conforma vointei unui sef.

În cazul întâi o practicãm pentru a ne urca pe înãltimile vietii, în cazul al doilea, pentru a obtine succesul în luptã: cu natura sau dusmanii.

Pot fi o sutã de oameni care se iubesc între ei ca fratii. Dar în fata unei actiuni, e posibil ca fiecare sã aibã câte o pãrere. O sutã de pãreri nu vor birui niciodatã. Dragostea singurã nu-i va putea face biruitori. Este nevoie de disciplinã. Pentru a birui trebuie sã-si însuseascã toti o singurã pãrere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a sefului.

Disciplina este chezãsia biruintei, pentru cã ea asigurã unitatea efortului.

Sunt greutãti pe care numai un neam întreg unit, ascultând de o singurã comandã, le poate birui. Cine este imbecilul, care într-un asemenea caz, sã refuze de a se grupa cu toti ai lui la un loc, ascultând de aceeasi comandã, pentru motivul cã disciplina i-ar stirbi din personalitate?

În asemenea cazuri când neamul îti este amenintat si când firea lucrurilor te îndeamnã sã-ti schilodesti trupul, sã-ti pierzi viata, sã-ti sfarmi familia, sã-ti periclitezi viitorul copiilor, sã renunti la tot ce ai pe acest pãmânt, pentru a ti-l salva, este cel putin ridicol sã vorbesti despre "stirbirea personalitãtii".

Disciplina nu înjoseste pentru cã te face biruitor. Si dacã biruintele nu se pot câstiga decât cu jertfã, disciplina este cea mai micã dintre jertfele pe care un om poate sã le facã pentru victoria neamului sãu.

Dacã disciplina este o renuntare, o jertfã, ea nu înjoseste pe nimeni. Pentru cã orice jertfã înaltã, nu coboarã.

Neamul ace sta al nostru având în calea sa uriase greutãti de trecut, fiecare Român trebuie sã primeascã educatia disciplinei cu dragã inimã si cu constiinta cã astfel contribuie la biruinta de mâine.

Nu existã biruintã fãrã unitate. Si nu existã unitate fãrã disciplinã. De acea neamul nostru va trebui sã condamne si sã considere ca actiune vrãjmasã orice abatere de la scoala disciplinei, ca pe ceva care-i pericliteazã biruintele si viata.

LUPTA PENTRU MENTINEREA REVISTEI

Lupta pentru asigurarea revistei este o adoua etapã în dezvoltarea miscãrii legionare. Ne având bani, sfortãrile noastre au luat aspectul unei adevãrate bãtãlii. "Bãtãlie" chiar i-a spus din primul moment.

Am întrebuintat douã sisteme:

1. Concentrarea tuturor sfortãrilor, în acelasi timp, asupra aceluiasi obiectiv.

2. Stimularea luptãtorilor în timpul bãtãliei, prin citarea lor si prin distinctii acordate.
Acest sistem îl veti întâlni dea lungul întregii vieti legionare.
El întruneste urmãtoarele avantaje:

a) Realizarea rapidã a scopului urmãrit.

b) Educarea actiunii unitare si a efortului disciplinat al tuturor luptãtorilor.

c) Trezirea constiintei puterilor proprii. Încrederea în sine, încrederea în puterile sale. Amintirea înfrângerilor economice, în special a încercãrilor nereusite, a aruncat poporul român în resemnare, lipsã de curaj, neîncredere. Va trebui sã-i trezim încrederea în sine, prin înlocuirea amintirilor dureroase, cu o traditie de biruintã în încercãrile sale.

Si în sfârsit, prin stimularea luptãtorilor, vom putea obtine o selectionare a celor cu tragere de inimã, cu dor de muncã, o elitã a luptãtorilor.

Am fãcut prin revistã apel la toti prietenii nostri, ca în timpul de la 1 septembrie la 15 Octombrie, sã porneascã la ofensivã, pentru a face toti împreunã un cât mai mare numãr de abonamente.

În urma apelului lansat, a început o adevãratã muncã de furnici. La ea au luat parte deopotrivã: tineri, bãtrân, tãrani si intelectuali. Unii au ajuns a face pânã la 45 abonamente (Constantin Ilinoiu).

În numãrul de la 1 Noiembrie 1927 s-a dat rezultatul acestei prime bãtãlii. Iatã ce scriam atunci:

"La 15 Octombrie, ora 6 seara, numãrul celor abonati a ajuns la 2.586. Legiunea multumeste tuturor celor care s-au ostenit, lucrând pentru cea dintâi biruintã a ei."

În revistã au fost trecuti toti acei care au luat parte la aceastã luptã. În primul rând s-au adus multumiri pãrintelui Mota care ne-a fãcut o frumoasã propagandã prin **"Libertatea"**.

Dau si aici numele tuturor asa cum au fost publicate în **"Pãmântul Strãmosesc"**. Unii din ei n-au devenit legionari, iar altii nu mai sunt acum printre noi, murind în credinta legionarã.

Le dau aici numele pentru cã ei sunt credinciosii din primul moment. Sunt trecuti în ordinea în care s-au distins:

Maica Pamfilia Ciolac (Vãratec), Octav Negut (Focsani), Arhimandrit Atanasie Popescu (Bãlti), Ieromonah Ishie Antohi (Neamt), Mihail Tanasache, Victor Silaghi, Ion Bordeianu, Radu Mironovici, Cãpitan V. tuchel (Ivesti), Constantin Ilinoiu (Iasi), N. Grosu (Botosani), Ion Minodora (Husi), Grigore Balaci (Movilita-Putna), Andrei C. Ionescu (Bârlad), Spiru Peceli (Galati), Inginer Mihai Itu (Bucuresti), Inginer Gh. Clime (Iasi), Ion T. Banea (Sibiu), Ilie Gârneatã (Iasi), Totu Nicolae (Iasi), Coman Alexandru (Gãuri-Putna), Decebal Codreanu (Husi), Mihail Mar inescu (Galati), Traian Lelescu (Piatra Neamt), Sebastian Erhan (Câmpulung-Bucovina), N. Tecãu (America), Elena Petcu (Vaslui), Dr. Socrate Divitari (Tecuci), Ion Plesea (Orhei), P.I. Morariu (Suraia Putna), Nanu Gavril Rãileanu (Orhei), Cotiga Traian (Foc sani), Maria Mitea (Severin), I. Ciobãnitã (Belcesti), Cãrãusu (Voinesti), Tinistei Neaga (Orhei), Zosim Bardas (Târnava Mare), Ion Blãnaru (Focsani), Iuliu Stãnescu (Mârsani-Dolj), Corneliu Georgescu (Poiana- Sibiului), Fãnicã Anastasescu (Bucuresti), D.Ifrim (Iasi), I. Durac (P. Neamt), Pãcuraru Gh. (Bucuresti), Prof. Isac Mocanu (Turda), Marius Popp (Cluj), N. Voinea (Panciu), N.B. Munceleanu (Roman), Grigorie Berciu (Varna), Corneliu Cristescu Basa (Comãnesti), Angela Plesoianu (Severin), Emil Eremeiu (Nãsãud).

***

Din care au luat parte la prima bãtãlie legionarã, acum dupã 8 ani, constatãm urmãtoarele:

Patru ne-au pãrãsit, neputând sã ne înteleagã; ne-au si atacat.
Opt, dupã un an sau doi, n-au mai dat nici un semn de viatã.
Douãzecisidoi au cãpãtat cele mai înalte grade, devenind comandanti legionari, comandanti ajutori sau senatori.
Sapte au devenit legionari si oameni de credintã neclintitã, înfruntând toate prigoanele.
Optsprezece ne-au rãmas prieteni, ajutându-ne pânã astãzi.

***

În urm a acestei bãtãlii, **"Pãmântul Strãmosesc"** a fost asigurat pentru un an de zile.

ALTE NUME CARE SE DESPRIND CITIND PRIMELE NUMERE ALE REVISTEI

Vasile State, comerciant si C. Vasiliu, pensionar (Adjud), Gh. Oprea (Sân-Nicolaul Mare), Ion Schiopu (Prundul Bârgãului), Avocat Budescu P. (Banat), Adolf Greiter, Misu Stefãnescu, Iosif Dumitru (cel dintâi abonat al "Pãmântului Strãmosesc"), Ilie Berlinschi

(Igesti-Bucovina), Dr. Elena Bratu, Mille Lefter (Galati), Ion Demian (Turda), Dr. Popescu (Vasliu), Teodorescu Crãciun, Augustin Igna, Ivanovici, Adam Brânzei, Sofron Robotã (Dorna), Bãcutã Boghiceanu (husi), fratii Bãlan (Soveja, C. Gheorghiu Contar, Cãpitan Siancu, Gh. Postolache, Gheorghe Despa (Dorna), Luchian Cozan (Dorna), Dr. Crisan, inginer Camil Gross u, Chirulescu Victor, Iordache Nicoarã, Ion si Alexandru Butnaru, Adriana si Teodora Ieseanu, Vasile Stan, profesor Rãzmeritã, Crãciunescu (Focsani), Ion Belgea, Guritã Stefãniu, Ghitã Antonescu, Pantelimon Statache, Octav Pavelescu (Focsani), Gheorghe Pot olea (Beresti), I. Gh. Teodosiu, Margareta Marcu, Gheorghe Marcu,(Galati), Dan Tarnovschi, Simion Tonea, inginer Stoicoiu, Colonel Paul Cambureanu, Amos Horatiu Pop (Ludos), Stefan Nicolau, Ileana Constantinescu, Elvira Ionescu, Marioara Cidimdeleon, Gh.Am ancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sãrat), D. Bunduc, Valer Dãnieleanu, Constantin Ursescu, Vasile tâmpãu, C. Mierlã, Octav Dãnieleanu, Stefan Mânzat, Colonel Blezu, Eufrosina Ciudin, Cuviosia SA Maica Zenaida Rachis, Gh. Ligã, Ana Dr ãgoi (Galati), profesor Matei Coriolan.

***

Am dat aceste nume întâlnite mai des nu pentru a satisface curiozitatea cititorilor, ci pentru cã oamenii care ne-au fãcut bine si cu deosebire cei din ceasul întâi, nu trebuiesc uitati niciodatã. Din acestia, unii au dispãrut, iar altii s-au ridicat luptãtori, înfruntând toate prigoanele pânã în ziua de astãzi.

Despre unii din ei poate nu voi avea ocazia sã vorbesc în cursul cãrtii si de aceea m-am grãbit sã-i trec acum.

CUM ERA PRIMITÃ ACTIUNEA NOASTRÃ

Ne-am bucurat din primul ceas de ura iudeo-masonicã-politicianistã. Dar erau si oameni care ne primeau în casa lor ca pe o razã de nãdejde.

Iatã câteva scrisori de la cititori, publicate în primele numere din **„Pãmântul Strãmosesc"**:

„Nu voi cãuta sã-mi arãt în rânduri interminabile bucuria, de aparitia revistei. O întâmpin însã cu vorba din bãtrâni: Doamne ajutã-le! Nici nu voi releva în aceste rânduri faptele din urmã, ci zic: La drum înainte, tot înainte, oamenii cei noi. Trãiascã ceata Arhanghelului Mihail. Ceata celor rãi prãbuseascã-se în întunericul lui Belzebut.

Arhanghelul Mihail va trebui sã loveascã fãrã sovãire si fãrã crutare. Iatã principiul actiunii anuntate prin revista Pãmântul Strãmosesc.

La glasul Arhanghelului nu poate alerga nici Satana ni ci slujitorii ei. Dar nici sã-si închipuie cã pot însela prin aparentã. Pentru trãdãtori mai mare pedeapsã decât pentru dusmani. Nici o îngãduintã, cãci nimãnui nu-i lipseste maturitatea de a judeca în ceasul hotãrâtor.

Închei rândurile mele cu urarea de a vedea cu un ceas mai devreme izbânda. Izbânda cea mare.

Colonel Blezu"

***

„Soarele strãlucitor al zvasticii n-a întârziat nici de aceastã datã sã ne scoatã din haos. Din lumina lui binefãcãtoare ne-a dat spre mântuire Legiunea Arhanghelului Mihail. De a cum sufletul românesc e încãlzit iarãsi de credinta cã miscarea aceasta sfântã nu va pieri. Ideea nationalã ne va chema la datorie.

Cei ce nu vor întelege, vor cãdea. Sunt alãturi de voi,

M. I. Lefter, avocat

Presedintele L.A.N.C. Galati"

***

„Sunteti speranta zilelor noastre de mâine. Viitorul nostru si al copiilor nostri, îl punem la picioarele D-voastrã. Toti asteaptã cu nerãbdare o organizatie puternicã si toti suntem dornici de luptã. Si când cã spun aceasta nu cã spun numai ceea ce simt eu, dar ceea ce vãd la altii destul de numerosi.

C. N. Pãduraru

contabil la sat, Ruptura - Roman"

***

„Vãd si simt cum încep sã renascã din nou inimile românesti. Izbânda acum, nu am sperantã ci credcã va fi a noastrã.

Ion Banea, student, Vurpãr - Sibiu"

***

„Tin de a mea datorie de student crestin sã vã aduc salutul meu si al prietenilor mei din Câmpia Jiului, pentru hotãrârea si energia ce dovediti în lupta începutã.

Iuliu Gh. Stãnescu, student"

***

„Noi românii din comuna Vulcani, care suntem muncitori la SocietateaPetrosani, purtãm si astãzi jugul în România Mare din partea functionarilor Societãtii, pentru cã toti sunt strãini.

Eu, cu numele Augustin Igna, sufãr de tuberculozã, boalã de plãmâni si meserie am avut de miner, dar acum cu boala nu mai pot ca sã mai lucru sub pãmânt, cã nu-mi

suferã aerul greu din mine.

Am fãcut o cerere iscãlitã de medic ca sã-mi deie ceva de lucru mai usor, afarã, nu în minã, cãci înãuntru mã prãpãdesc în câteva sãptãmâni. Nu mi-au primit-o. Mã plâng D-voastrã, cãci nu mai am cui.

Igna Augustin"

***

„Opriti-mi revista de sub adresa: Axente Poenar, minier, Cârteju de Sus (dar noi nu i-am oprit-o). *Fiindcã nu mai am atâtia bani s-o abonez pe cel putin trei luni, iar ca s-o trimit îndãrãt îmi pare rãu.*

Acum sã vã explic putin de ce nu am bani. E toamnã aici. Toatã lumea se bucurã de ea fiindcã vin produsele si recolta întregului an, dar noi amãrâtii de mineri, nu ne bucurãm, cãci vine iarna si ne lipsesc îmbrãcãmintele si încãltãmintele; ne lipsesc si la bietii copilasi care trebuie mânati la scoalã. Ce mai crutãm de la amara pâine trebuie sã dãm pentru acestea.

Axente Poenar, minier"

***

„SCUMPI SI DRAGI COPII AI NEAMULUI NOSTRU

Desi eu merg spre apusul vietii, totusi îmi rãsare în suflet o razã nouã de nãdejde si reînviere a scumpei noastre tãri, vãzând miscare sfântã si curatã a D-vs. cu Legiunea Marelui Voievod Ceresc Arhanghelul Mihail. Mã întristez foarte cã nu voi trãi sã vãd înflorind neamul nostru si sã gust si eu roadele trudnice, udate cu sudori reci si sânge poate, al celor sortiti de Dumnezeu martiri, care sunt si vor mai fi încã pentru împlinirea marelui plan ce se plãmãdeste cu atâtea amãrãciuni. e destul de târziu : molima se lãteste, mormântul ni se sapã, cioclii sunt gata sã ne astupe pe vecie; iar noi românii, mari si mici, ne codim, ne tocmim si ne sfãdim pentru ambitii, mãriri goale si averi trecãtoare.

Eu tac cã sunt prost. Tu taci cã esti siret. El tace cã e înhãmat în partid politic. Ei tac cã sunt la cârmã, si asa mereu tãcem cu totii; întunericul pierzãrii ne cuprinde clipã cu clipã si fãclia neamului nostru se stinge.

Sunt un biet tãran plugar, dar mânuiesc condeiul ca si sapa ori coasa, voi da ajutorul meu cu banul, cu condeiul, cu vorba si fapta, rugându-vã a-mi da un locusor în revista noastrã Pãmântul Strãmosesc.

„V oi scrie sub titlu: noi, românii, suntem pe pragul pieirii, sau nu? Si pentru ce? Si cine sunt vinovatii? Care e cauza acuzelor? Ce se face si ce trebuie fãcut? Ce trebuie sã stie si sã facã tot românul?

V. I. Onofrei, plugar

Com. Tungujei, (Vaslui)"

DINCOLO DE FORME

De altfel, toatã revista „Pãmântul Strãmosesc" e plinã de astfel de scrisori: contributie a românilor la crearea Legiunii, care este mai mult decât o organizatie cu membri, registre si sefi. Este o stare de spirit . O unitate de simtire si trãire la care contribuim toti. Membri, sefi, numãr, uniforme, program etc., constituie Legiunea care se vede. Cealaltã însã, cea mai importantã, este Legiunea care nu se vede. Legiunea care se vede, lipsitã de Legiunea care nu se vede, adicã de acea stare despirit, de viatã, nu înseamnã nimic. Sunt forme goale fãrã continut.

Noi nu ne-am instalat cu revista ca un profesor la catedrã, înãltând barierã între noi, „sefii", „învãtãtorii", care scriam la gazetã învãtãturi si norme, si între multimea care nu are altceva de fãcut decât sã învete învãtãturile noastre si sã se conformeze lor. Pe de o parte noi, pe de altã parte, ea. Nu.

A face Legiunea nu înseamnã a-i face uniformã, nasturi etc. Nu înseamnã a-i elabora sistemul de organizare. Nu înseamnã nici mãcar a-i formula legislatia, normele de conducere, însirând logic textele pe hârtie. Dupã cum a crea un om nu înseamnã a-i face hainele, nici a-i fixa principiile de conduitã si nici a-i stabili programul de actiune.

O miscare nu înseamnã nici statut, nici program, nici doctrinã. Acestea pot fi legislatia miscãrii, pot defini scopul ei, sistemul de organizare, mijloacele de actiune etc., dar nu însãsi miscarea. Acestea sunt adevãruri pe care oamenii, chiar cei de stiintã, le confundã.

A crea numai „statut", „progr am" etc., si a crede cã ai fãcut „miscare", este ca si cum voind sã faci un om, i-ai face numai hainele. A crea o miscare înseamnã în primul rând, a crea, a da nastere unei stãri de spirit, care nu-si are sediul în ratiune, ci în sufletul multimii. Aceasta constituie esentialul în miscare legionarã. Aceastã stare de spirit nu am creat-o eu. Ea s-a nãscut din întâlnirea aportului nostru de simtire cu al celorlalti români. Revista „Pãmântul Strãmosesc" a fost locul de întâlnire, de înfrãtire a simtirilor si, mai târziu a gândurilor noastre , cu simtirile si cu gândurile acelor români care simteau la fel ca noi si judecau la fel.

Asadar, Legiunea în adâncul ei, în acea stare de spirit nevãzutã, dar simtitã de noi, n-am creat-o eu. Ea este rezultatul unei conlucrãri.

Ea s-a nãscut din contopirea urmãtoarelor elemente:

1.Aportul nostru de simtire.
2.Aportul de simtire al altor români.
3.Prezenta în constiinta tuturor a mortilor neamului.
4.Îndemnul pãmântului patriei si
5.Binecuvântarea lui Dumnezeu.

***

N-as vrea sã se interpreteze vreodatã gresit, spunându-se:
– Eu nu sunt legionar de acestia în uniformã, eu sunt legionar în spirit.
Aceasta nu se poate. Pe acest fundament sufletesc se creazã doctrinã, program, statut, uniformã, actiune, toate deopotrivã, nu ca elemente accesorii, ci ca elemente care fixeazã continutul spiritual al miscãrii, dându-i o formã unitarã, îl mentin în constiinta oamenilor si îl poartã spre înfãptuire si biruintã.
Miscarea legionarã înseamnã toate la un loc.

***

Uniformele apãrute în toate miscãrile contemporane: Fascism (cãmasa neagrã), National-Socialism (cãmasa brunã) etc. nu s-au nãscut din imaginatia sefilor. Ele s-au nãscut dintr-o necesitate de exprimare a acestei stãri de spirit. Expresia unitãtii de simtire. Ele sunt fata vãzutã a unei realitãti nevãzute.

MISCÃRILE NATIONALE SI DICTATURA

De câte ori se vorbeste despre o miscare nationalã, sistematic i se pune în sarcinã faptul conducerii spre un regim de dictaturã. Nu vreau sã fac în acest capitol critica dictaturii, ci voiesc sã arãt cã miscãrile din Europa: „Fascismul", „National-Socialismul" si „Miscarea Legionarã" etc. nu sunt nici dictaturi, dupã cum nu sunt nici democratii. Cei care ne combat, strigând: „Jos dictatura fascistã!", „Luptati împotriva dictaturii! Feriti-vã de dictaturã!", nu lovesc în noi. Împuscã alãturi sau cel mult pot lovi în faimoasa „dictaturã a proletariatului".
Dictatura presupune: vointa unui singur om, impusã cu forta vointei celorlalti oameni dintr-un stat. Deci douã vointe: a dictatorului sau a unui grup, de o parte si a poporului, de alta. Când aceastã vointã se impune prin silnicie si cruzime, atunci dictatura este tiranie. Când însã o natiune în entuziasm indescriptibil si în majoritate de 98%, natiune de 60 de milioane sau de 40 de milioane de suflete, aprobã, aplaudã în delir mãsurile sefului, însemneazã cã între vointa sefului si vointa poporului este un desãvârsit acord. Mai mult, ele se suprapun asa de perfect, încât nici nu mai existã douã. Existã una singurã: a natiunii, a cãrei expresie este seful. Între vointa natiunii si vointa sefului nu existã decât un singur raport: raport de exprimare.
A sustine cã unanimitatea obtinutã sub regimurile miscãrilor nationale se datoreazã „terorii" si „sistemelor inchizitoriale" este cu totul neserios. Pentru cã popoarele în mijlocul cãrora s-au ridicat asemenea miscãri sunt de o înaltã constiintã cetãteneascã. Ele s-au luptat, au sângerat, au lãsat mii de morti pentru libertate. Niciodatã însã nu s-au plecat: nici în fata dusmanilor dinafarã si nici în fata tiranul ui dinãuntru. Pentru ce nu s-ar lupta si n-ar sângera si azi în fata terorii de acum? Si apoi cu forta, cu silnicia, cu teroarea, poti sã scoti voturi si chiar majoritãti; vei scoate plânsete, vei scoate suspine, dar nu s-a pomenit si nici nu se va pomeni sã poti scoate entuziasm si delir. Nici la natia cea mai imbecilã din lume.
Miscarea nationalã, neavând deci caracterul regimurilor dictatoriale, ne întrebãm: ce este atunci?

Este democratie? Nu este nici democratie. Pentru cã seful nu este ales de multime. Democratia are la bazã sistemul eligibilitãtii. Aici nici un sef nu este ales prin vot. Seful este consimtit. Dacã nu-i dictaturã si nici democratie, atunci ce este? Este o formã nouã de conducere a statelor. Neîntâlnitã pânã acum. Nu stiu ce denumire va cãpãta, dar este o formã nouã. Cred cã are la bazã acea stare de spirit , acea stare de înaltã constiintã nationalã, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde pânã la periferiile organismului national.

Este o stare de luminã interioarã. Aceea ce odinioarãera zãcãmânt instinctiv al neamului, în aceste momente se reflecteazã în constiinte, creând o stare de unanimã iluminatie, întâlnitã numai în marile experiente religioase. Aceastã stare, pe drept s-ar putea numi o stare de ecumenicitate nationalã. Un popor în întregimea lui ajunge la constiinta de sine, la constiinta rostului sãu si a destinului sãu în lume. În istorie n-am întâlnit la popoare decât sclipiri de o secundã. Din acest punct de vedere azi ne gãsim în fata unor fenomene nationale permanente. În acest caz seful nu mai este un „stãpân", un „dictator" care face „ce vrea", care conduce dupã „bunul plac". El este expresia acelei stãri de spirit nevãzute. Simbolul acestei stãri de constiintã. El nu mai face „ce vrea". El face „ce trebuie". Si este condus nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de interesele natiunii eterne la a cãror constiintã au ajuns popoarele. În cadrul acestor interese si numai în cadrul lor îsi aflã maximum de satisfactie normalã si interesele personale si cele colective.

ÎNCEPUTURI DE ORGANIZARE

O nouã etapã în dezvoltarea miscãrii legionare o constituie organizarea.

Orice miscare, dacã voim sã nu rãmânã un haos trebuie turnatã în forme de organizare. Întreg sistemul de organizare legionar se bazeazã pe ideea de „cuib". Adicã, un grup, variind între 3-13 oameni, sub comanda unui sef. La noi nu existã „membri", indivizi separati. Existã numai cuib. Individul este încadrat în cuib. Organizatia legionarã nu este formatã dintr-un numãr de membri,ci dintr-un numãr de cuiburi. Sistemul n-a variat prea mult în esenta lui de la început si pânã astãzi. Totusi a avut si completãri necesare, pentru cã o organizatie trebui sã tinã seama de realitãti. Este ca un copil care se dezvoltã necontenit. Si trebuie necontenit sã i se ajusteze haina, în mãsura dezvoltãrii.

Gresit procedeazã acei care, imaginându-si cum va trebui sã fie organizatia în faza ei ultimã de dezvoltare, îi croiesc de la început o hainã, pe care ea nu o va putea bine întrebuinta decât într-un anumit stadiu de dezvoltare. Dupã cum gresit procedeazã acei care fac o hainã micã la început si nemaitinând seamã de dezvoltarea miscãrii, o forteazã sã se chinuiascã în forme care nu mai corespund.

Nu voi insista prea mult aici asupra cuibului, deoarece am tratat pe larg problema în **„Cãrticica Sefului de Cuib"**. Ce m-a condus însã sã aleg acest sistem? În primul rând, nevoia. E o mare deosebire între momentul înfiintãrii Ligii, când am întrebuintat un sistem si între acela al înfiintãrii Legiunii, când am întrebuintat alt sistem.

În momentul înfiintãrii Ligii exista un curent popular. El trebuia sã fie de urgentã captat. În momentul înfiintãrii Legiunii nu exista nici un curent popular pentru noi. Ci numai oameni rãzleti, izolati, rãspânditi prin sate si orase. Eu nu puteam sã încep cu înfiintare de comitete judetene. Pentru cã nu aveam oameni. Nici nu puteam lua un om sã-l pun seful unui judet. Dacã el nu are decât putere dea fi seful numai al unui sãtisor, va fi incapabil sã organizeze un judet. Seful unei miscãri trebuie sã tinã seama cu cea mai mare strictete de realitate. Or, singura mea realitate era „omul singur". Un biet tãran sãrac care plânge într-un sat, un nenorocit muncitor bolnav, un intelectual dezrãdãcinat. Si atunci, fiecãruia dintre acestia i-am dat posibilitatea de a aduna în jurul lui un grup, dupã puteri, al cãrui sef devenea. Cuibul cu seful lui.

Nu-l numeam eu sef de cuib. Puterile lui îl numeau, îl ridicau: nu devenea sef dacã „voiam" eu, ci dacã el putea aduna, convinge si conduce un grup. Cu timpul am ajuns, spre deosebire de celelalte organizatii (nude adesea se fac sefi pe baza cadourilor) sã am un sir de mici comandanti, nu „fãcuti", ci „nãscuti", zãcând în ei calitãti de conducãtor. De aceea, un sef de cuib legionar este o realitate pe care te poti sprijini. Reteaua acestor sefi de cuib formeazã scheletul întregii miscãri legionare. Stâlpul organizatiei legionare este seful de cuib. Când se înmultesc aceste cuiburi se grupeazã sub comandã: pe comune, plãsi, judete, provincii.

Cum mi-am fãcut pe ceilalti sefi? Nu am numit: seful satului, plãsii, judetului. Le-am spus:

– Cuceriti, organizati. Si cât veti putea organiza, peste atât se va întinde sefia voastrã.

Eu în consfinteam în situatiile în care puterea, calitãtile si aptitudinile lor îi ridicau.

Am pornit de la seful de cuib si încet am ajuns la seful de sat, plasã, oras, judet si abia la 1934, adicã dupã sapte ani la seful de regiune.

Sistemul cuibului mai prezintã urmãtoarele avantaje:

a. Face sã activeze; pune în functiune întreg organismul unei miscãri. În celelalte organizatii, unde existã comitete si membri, pe comune sau judete, lucreazã numai câtiva din comitet. Restul: o mie, douã mii, zece mii stau. În sistemul cuibului, prim marea initiativã pe care o au sefii de cuiburi, în cadrul normelor prescrise si prin obligatia fiecãrui cuib de a-si înscrie în trecutul sãu o cât mai glorioasã paginã si cum nu existã nimeni în afarã de cuib, toatã lumea, absolut toatã lumea munceste.

b. Rezolvã toate problemele. Sunt o se rie nesfârsitã de lucruri pe care un om e prea putin a le putea face, iar o întreagã organizatie e prea mare pentru a se putea ocupa de ele. Exemplu: facerea unei mic fântâni într-un sat, repararea unui podet etc. Un om nu poate singur; o organizatie nu sepoate ocupa de ele; cuibul însã, din sase, opt sau zece oameni este unitatea cea mai potrivitã pentru a le putea executa.

c. Este usor transformabil. Dintr-o unitate de luptã într-o unitate de muncã sau dintr-una de muncã într-una de luptã.

d. Crează un mare numãr de cadre. Oameni specializati în arta conducerii.

e. Localizează efectul unei defectiuni sau trãdãri.

f. În sfârsit, este cel mai bun loc unde se poate face educatia. Pentru cã în cuib sunt oameni de aceeasi vârstã, de acelasi sex, de aceeasi putere de întelegere, de aceeasi constitutie sufletească. Aici sunt toti prieteni. Omul care n-ar putea sã-si destãinuiascã necazurile, sufletul în fata unui copil (fie din jenã, fie pentru a nu-l face pãrtas prea de timpuriu al greutãtilor si grijilor vietii) aici în cuib, între prieteni, poate. Dupã cum poate primi o observatie sau chiar o pedeapsã.

Cuibul este o micã familie legionarã având la bazã dragostea.

În **„Cãrticica Sefului de Cuib"**, i-am fixat acestei familii sase legi dupã care trebuie sã se conducã (pag. 4, pct.3) (Nu se conduce deci dupã vointa, bunul plac al sefului; aceasta ar fi dictaturã. Ci dupã legi).

1.LEGEA DISCIPLINEI: Fii disciplinat, legionar, cãci numai asa vei învinge. Urmează-ti seful si la bine si la greu.
2.LEGEA MUNCII: Munceste, munceste în fiecare zi. Munceste cu drag.Rãsplata muncii sã-ti fie, nu câstigul, ci multumirea cã ai pus o cãrãmidã la înãltarea Legiunii si la înflorirea României.
3.LEGEA TÃCERI: Vorbeste putin. Vorbeste ce trebuie. Vorbeste când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu fãptuieste. Lasã-i pe altii sã vorbească.
4.LEGEA EDUCAtIEI: Trebuie sã devii altul . Un erou. În cuib, fã-ti toatã scoala. Cunoaste bine Legiunea.
5.LEGEA AJUTORULUI RECIPROC: Ajutã-ti fratele cãzut în nenorocire. Nu-l lãsa.
6.LEGEA ONOAREI:Mergi numai pe cãile indicate de onoare. Luptã si nu fi niciodatã misel. Lasã pentru altii cãile infamiei. Decât sã învingi printr-o infamie, mai bine sã cazi luptând pe drumul onoarei.

***

Dar accentuez încã o datã, iubiti legionari, si vã atrag luarea aminte asupra unui lucru esential: sedinta unui cuib este incompletã dacã veti proceda rece: „Ce ati mai executat?", „Ce mai avem de executat?", „Sã facem cutare lucru", „La revedere".

Lãsati loc liber sufletului. Lãsati-i un loc în cadrul sedintei. Procedati cu cãldurã. Dati posibilitatea sã-si descarce fiecare sufletul, greutãtile, supãrãrile, necazurile, pe care viata i le-a pus în spate. Sã-si împãrtãsească bucuriile. Sã fie cuibul vostru un loc de mângâiere

si de împãrtãsire de bucurii. O sedintã atunc i a fost bunã, când omul se întoarce descãrcat de poverile sufletului si încãrcat de credintã în neamul sãu. Dacã în **„Cãrticica Sefului de Cuib"** n-am atras suficient atentia asupra acestui lucru, completez acum.

***

Tot în legãturã cu activitatea de educatie în cadrul cuibului, extrag din **„Cãrticica Sefului de Cuib"**, punctul 53: Rugãciunea ca element decisiv al victoriei. Apelul la strãmosi:

„Legionarul crede în Dumnezeu si se roagã pentru biruinta Legiunii

Sã nu se uite cã noi, poporul român, stãm ici pe acest pãmânt prin voia lui Dumnezeu si binecuvântarea Bisericii Crestine. În jurul altarelor bisericilor s-au adunat laolaltã de mii de ori, în vremuri de bejenie si restriste întreaga suflare româneascã de pe acest pãmânt, cu femei, copii si bãtrâni, cu con stiinta limpede a ultimului refugiu posibil. Si astãzi stãm gata sã ne adunãm – poporul român – în jurul altarelor ca în vremurile de mari primejdii, pentru ca îngenuncheati sã cãpãtãm binecuvântarea lui Dumnezeu.

Rãzboaiele s-au câstigat de cãtre acei care au stiut sã atraga din vãzduh, din ceruri, fortele misterioase ale lumii nevãzute si sã-si asigure concursul acestor forte. Fortele acestea misterioase sunt sufletele mortilor, sufletele strãmosilor nostri, care au fost si odatã legati de glia, de brazdel e noastre, care au murit pentru apãrarea acestui pãmânt si care sunt si azi legati de el prin amintirea traiului lor de aici si prin noi, copiii, nepotii si strãnepotii lor. Dar mai presus de sufletul mortilor stã Dumnezeu.

Odatã aceste forte atrase, ele vin în balanta ta, te apãrã, îti dau curaj, vointã si toate elementelenecesare victoriei si te fac sã învingi. Introduc panicã si groazã în dusmani, le paralizeazã activitatea. În ultima analizã, biruintele nu depind de pregãtirea materialã, de fortele ma teriale ale beligerantilor, ci de puterea lor de a-si asigura concursul puterilor spirituale. Astfel se explicã – din istoria noastrã – biruintele miraculoase ale unor puteri materialiceste cu desãvârsire inferioare.

Cum se poate asigura concursul acestor forte?

1.Prin dreptatea si moralitatea actiunii tale si
2.Prin apelul fervent, insistent la ele. Cheamã-le, atrage-le cu puterea sufletului tãu si ele vor veni. Puterea de atractie este cu atât mai mare, cu cât apelul, rugãciunea se face în comun de cât mai multi.

De aceea, în sedintele cuibului, care se tin în toatã tara Sâmbãtã seara, se vor face rugãciuni si se vor îndemna toti legionarii ca a doua zi, Duminicã, sã meargã la bisericã.

Patronul nostru este Sfântul Arhanghel Mihail. Icoana lui trebuie s-o avemîn casele noastre si în vremuri grele sã cerem ajutorul Lui si el nu ne va lãsa niciodatã."

***

Aceste cuiburi sunt grupate apoi în unitãti, fie dupã criteriul vârstei si sexului (frãtii de cruce, tineri pânã la 19 ani si frãtiori de cruce, pânã la 14 ani, cetãtui, fete si doamne, viitori legionari, legionari), fie dupã criterii administrative (sat, oras, judet) cu sefii

respectivi care îndrumã activitatea, asigurându-i unitatea. Toate acestea sunt tratate în **„Cãrticica Sefului de Cuib"**.

Acest sistem de cuib ar putea avea un dezavantaj. S-ar pãrea cã sfarmã, macinã unitatea . Aceasta se înlãturã însã, prin dragoste si prin doza de mare disciplinã care se toarnã în educatia legionarã.

LEGÃMÂNTUL PRIMILOR LEGIONARI

Se apropia ziua de 8 noiembrie 1927, Sfintii Arhangheli Mihail si Gavril. Acum urma sã depunem primul legãmânt. Am cãutat si am gãsit o formã care sã poatã fi expresia fidelã a caracterului miscãrii noastre, a legãturii noastre cu pãmântul, cu cerul si cu mortii.Am adunat câte o cantitate micã detãrânã din toate locurile glorioase, începând de acum 2000 de ani, ale pãmântului românesc, am amestecat-o si am umplut apoi cu ea niste mici pungulite fãcute din piele si legate cu snur, pe care legionarii le vor primi cu ocazia legãmântului si le vor purta la piept.

Iatã descrierea acestei solemnitãti, extrasã din numãrul 8, noiembrie 1927 al revistei **„Pãmântul Strãmosesc"**:

„În dimineata zilei de 8 noiembrie 1927, ne-am adunat la sediul nostru toti legionarii din Iasi si câtiva care s-au ostenit a veni din alte pãrti. Nu multi la numãr, dar puternici prin credinta noastrã neclintitã în Dumnezeu si în sprijinul Sãu, puternici prin hotãrârea si încãpãtânarea noastrã de a sta neclintiti în mijlocul oricãrei vijelii, puternici prin dezlegarea noastrã completã de tot ce este pãmântesc, fapt ce se manifestã prin dorinta, plãcerea de a rupe în chip vitejesc cu pãmântul, servind cauza neamului românesc si cauza crucii.

Aceasta era starea sufleteascã a celor careasteptau cu nerãbdare ceasul legãmântului, pentru ca sã formeze voiosi cel dintâi val de asalt al Leigunii si oricine îsi poate închipui cã nu putea fi altã stare, atunci când în mijlocul nostru, îmbrãcati în haine albe ca în ceasurile de urgie, se adunaserã uniti: Ion I. Mota, Ilie Gârneatã, Radu Mironovici si Corneliu Georgescu. Cei care, strãbãtând seria închisorilor, au purtat pe umerii lor toatã greutatea miscãrii nationale de cinci ani încoace.

Rugãciunea

La ora 10 am plecat toti în costum national cu cãciulã, cu zvasticã mare în dreptul inimii, în coloanã de mars, în directia Bisericii Sf. Spiridon. Acolo s-a oficiat o rugãciune pentru pomenirea sufletelor lui Stefan Voievod, Domnul Moldovei, Mihai Viteazul, Mircea, Ion Vodã, Horia, Closca si Crisan, Avram Iancu, Domnul Tudor, Regele Ferdinand si pentru pomenireatuturor voievozilor si ostasilor care au cãzut pe câmpul bãtãliei contra nãvãlirilor vrãjmase.

Solemnitatea depunerii legãmântului

În mars, cântând imnul Legiunii, ne-am întors la cãmin. Acolo a avut loc pioasa solemnitate a legãmântului celor dintâi legionari.

Pãmântul strãmosesc

Aceastã solemnitate a început prin amestecul tãrânii adusã de pe mormântul lui Mihai Viteazul de la Turda, cu tãrâna din Moldova, de la Rãzboieni, unde Stefan cel Mare a avut cea mai grea bãtãlie a sa si din toate locurile unde sângele strãmosilor s-a amestecat în crunte bãtãlii cu tãrâna, sfintind-o. Când se desfãcea pachetul cu tãrânã, înainte de a se turna pe masã, se citea scrisoarea din partea celui care a adus-o sau a trimis-o".

Au depus legãmântul urmãtorii:

Corneliu Zelea-Codreanu, Ion I. Mota, Ilie Gârneatã, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Hristache Solomon, care a prezidat aceastã solemnitate, G. Clime, Mile Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic, Dumitru Ifrim, Pantelimon Statache, Ghitã Antonescu, Emil Eremiu, Ion Bordeianu, M. Ciobanu, Marius Pop, Misu Crisan, Popa, Butnaru, Budeiu, I. Tãnãsache, Stefan Budeci, Traian Cotigã si Mihail Stelescu, elev de liceu.

O NOUÃ BÃTÃLIE

În numãrul de la 1 decembrie 1927, am deschis o nouã luptã pentru a se cumpãra o camionetã cu care sã ne putem deplasa. Am întrebuintat acelasi sistem al încordãrii generale. Legionarii au început a face serbãri, a organiza conferinte, coruri de Crãciun, a contribui cu putinul lor.

S-a distins „Frãtia de Cruce Vrancea" din Focsani care a adunat cu ocazia unei sãrbãtori date sub patronajul d-lui General Macridescu, suma de 50.000 lei. Atunci i-am schimbat numele din „Vrancea" în „Victoria", asa cum se numeste si azi.

La 19 februarie 1928, adicã în douã luni si jumãtate, bãtãlia a fost câstigatã. Am cumpãrat din Bucuresti o camionetã nouã cu suma de lei 240.000, din care am achitat 100.000 lei, iar restul de 140.000 lei, urmând a-i achita în 12 rate lunare.

Am plecat cu „Cãprioara", cum o botezaserã bãietii, din Bucuresti spre Iasi, cu Stefan Nicolau, care o conducea, Banea, Bordeianu si Mironovici. La Iasi a fost o adevãratã bucurie. Legionarii si prietenii ne-au asteptat la intrarea în oras.

Pentru achitarea ratelor am format un comitet de 100, ai c ãrui membri sã contribuie cu câte 100 lei lunar, timp de un an. În timp de douã luni acest comitet a ajuns pânã la 50 de membri solvabili, majoritatea oameni sãraci, mici functionari, muncitori sau tãrani, care rupând din punga lor, lunar câte 100 lei, fãc eau un adevãrat sacrificiu.

Fetele din Cetãtuia de la Iasi si cu deosebire „Cetãtuia Iulia Hajdeu" din Galati încep sã lucreze lucruri de mânã si sã le vândã pentru a strânge bani.

PROBLEME DE ORDIN MATERIAL

Miscarea, pentru micile ei nevoi, mergea bine din punct de vedere material. Din munca si contributia oamenilor sãraci se strângea aproape cât trebuia ca sã putem trãi si actiona. Absolut toate sumele încasate sunt trecute în revista **„Pãmântul Strãmosesc"**.

Revista e plinã de cei ce dãdeau câte 10 lei, 5 lei. Sunt rari acei care dãdeau câte 50-60 lei. Iar bancherii nostri erau acei care puteau contribui cu câte 100 lei lunar, membrii comitetului de 100. Iatã sã luãm la întâmplare din acest comitet:

Nr.16. Nicolae Voinea din Panciu (O familie de cinci copii care se hrãnesc dintr-un hectar de vie).

Nr.17. D. Popescu (Sublocotenent pensionar).

Nr.18. Ion Blãnaru (fost student pânã ieri, acum inginer cu 4.000 lei lunar).

Nr.19. Ion Butnaru (functionar c. f. r.).

Nr.20. Nistor M. Tilinca (vânzãtor la o cooperativã).

Nr.21. Corneliu Georgescu (ajutor de la pãrinti).

Nr.22. Radu Mironovici (ajutor de la pãrinti).

Nr.23. Ionescu M. Traian (inginer silvic).

Din îngrãdirile pe care si le puneau în cheltuielile pentru masã si haine, se strângea atât cât organizatia, întrebuintând cu chibzuintã, sã poatã trãi si sã se dezvolte normal.

Presa jidãneascã însã striga: Din ce bani îsi cumpãrã acesti domni camionete? (Jidanul totdeauna de rea credintã, fãcuse din una mai multe) Cine finanteazã aceastã miscare? O, Domnilor! N-a finantat-o nimeni. Ci numai credinta fãrã margini a românilor, în majoritate sãraci lipiti pãmântului.

Nu numai cã nu eram finantati de capitalisti, dar sfãtuiesc pe oricine conduce o miscare bazatã pe sãnãtate, sã refuze orice tentativã de finantare, dacã voieste sã nu-si omoare miscarea. Pentru cã o miscare este astfel constituitã încât sã producã singurã din credinta si jertfa membrilor ei, exact atât cât îi trebuie pentru ca sã poatã trãi si sã se poatã dezvolta.

Pentru o normalã si sãnãtoasã dezvoltare, o miscare nu are drept sã consume decât atât cât poate produce ea si nu poate produce decât în mãsura capacitãtii de credintã si deci de jertfã a membrilor ei. Nu produce suficient? Nu vã stã deschisã calea finantãrii, ci aceea a intensificãrii credintei. E chiar un indiciu, a nu produce suficient, este o dovadã a putinãtãtii credintei. Nu produce nimic? Organizatia e moartã sau se va prãbusi în curând. Lipsitã de credintã, ea va fi învinsã de cei ce o au.

Un sef care admite finantarea miscãrii sale din afara organizatiei, este ca si omul care-si învatã organismul sã trãiascã din medicamente. În mãsura în care administrezi unui organism medicamente, în aceeasi mãsurã îl condamni sã nu mai reactioneze singur.

Si mai mult, în momentul în care i-ai ridicat medicamentele, moare. E la discretia farmacistului! Tot astfel o miscare este la discretia celor care o finanteazã. Acestia ar putea, la un moment dat sã înceteze finantarea si miscarea neînvãtatã a trãi prin sine, moare. O miscare, ca si un om de altfel, poate avea nevoie, uneori, de o cantitate mare de bani. Se poate împrumuta, pentru ca sã plãteascã cu timpul.

Deci, domnilor sefi de miscãri (vorbesc pentru cei ce vor veni dupã noi), sã respingeti pe binevoitorii care se vor oferi sã vã finanteze miscarea, bineînteles, dacã vor mai fi în viitor de acestia. În România cred cã nu. Nici astãzi aproape nu mai sunt. Toti acei ce au posibilitãti de finantare si finanteazã, sunt bancherii jidani, marii bogãtasi jidani, marii cerealisti jidani, marii industriasi jidani, marii comercianti jidani. Ei finanteazã partidele politice pentru a extermina pe români în tara lor.

Sã finanteze (acest cuvânt sunã a bancher, a pradã, a nedreptate, a necuviintã) nu va mai fi nimeni. Nici românii, si cu atât mai putin jidanii. Pentru cã aceastã castã a bancherilor si a oamenilor de afaceri, a îmbogãtitilor prin lovituri, aceste pãsãri de pradã care pândesc deasupra societãtii omenesti, vor fi nimicite. Oameni cu dare de mânã, oameni bogati, pânã la limita bunei cuviinte, v or fi. Ei nu vor avea posibilitãti de finantare, ci vor putea numai sã ajute, din prinosul lor, o miscare. Aceastã obligatie de a ajuta, de a-si ajuta neamul în grele momente, o au toti românii si vor avea-o în veacul veacurilor. Ajutorul lor este si va fi bine primit totdeauna.

***

Situatia mea însã, materialã si a camarazilor mei, era din ce în ce mai grea, mai apãsãtoare.

Eu cãzusem pe capul bietului meu socru, care si asa, abia putea întretine, din mica sa leafã, pe cei cinci copii ai lui. Locuiam într-o camerã, iar în celelalte douã, sapte suflete. Întelegând însã situatia în care mã gãseam, datoritã marii lui iubiri pentru cauza româneascã, nu mi-a spus niciodatã nimic, desi vedeam cã pe zi ce merge, se încovoia tot mai mult sub povara greutãtilor.

Atunci ne-am sfãtuit ca eu sã rãmân a mã ocupa de miscare, iar Mota si ceilalti trei camarazi vãcãresteni sã facã avocaturã, pentru a se putea întretine pe ei si a mã ajuta si pe mine.

În scurt timp vor începe, dar se vor izbi de greutãti imense. Priveam în urmã. Intrati acum 10 ani la Universitate, luptasem, rând pe rând, alãturi de toate seriile de studenti. Si, rând pe rând, toti se aranjaserã, îsi creaserã câte o micã situatie din care puteau trãi, numai noi rãmãsesem singuri, ca niste nebuni rãtãciti în mijlocul valurilor lumii.

Desi elemente de valoare, ei abia îsi vor câstiga o biatã pâine. Avocati la Calea Feratã, la Primãrie sau Stat, ei nu vor putea intra. Acolo sunt locuri numai pentru cei ce îsi pãrãsesc linia de luptã si trec în linia partidelor politice. Încurajare pentru lipsa de caracter. De la jidani, procese nu vor lua, pentru cã asa le va dicta onoarea lor. Românii îi vor ocoli. Nu vor intra în birourile lor decât cei sãraci.

Era greu drumul. Ostracizati în tara noastrã si pusi aproape în imposibilitate de a trãi.

VARA LUI 1928

Am continuat tot timpul iernii cu organizarea de cuiburi, în primãvarã am început iar cãrãmidãria de la Ungheni si grãdinãria de la D-na Ghica. În aceste douã locuri munceam, fãcând cãrãmizi sau grãdinãrit. Vroiam sã facem un alt cãmin, pentru cã în acesta nu eram siguri cã vom mai putea rãmâne, deoarece se intentase proces contra noastrã, ca sã fim dati afarã.

În aceastã muncã grea ne înfrãteam tot mai mult, ne simteam mai aproape de toti cei ce muncesc, din ce în ce mai departe de toti acei care trãiesc din munca altora.

Munca ne completa educatia noastrã mai mult decât prelegerile unui profesor universitar. Acolo ne învãtam sã învingem greutãtile. Ne oteleam vointa. Ne întãream trupurile si ne deprindeam cu viata asprã si severã, în care nici o plãcere nu-si mai avea loc în afarã de aceea a multumirii sufletesti. Acolo a venit „Frãtia de Cruce" de la Galati cu tocu, Savin, Costea si celelalte frãtii.

Radu Mironovici a învãtat sã conducã bine camioneta si, ajutat de Eremeiu, fãcea curse ducând pasageri de la Iasi la Mânãstirea Vãratic, Agapia si Neamt. Totusi, din cauza verii, care totdeauna e mai sãracã, am fost nevoit sã mã împrumut de la Banca „Albina" din Husi, ipotecând casa tatãlui meu, cu suma de lei 110.000,pe care am împãrtit-o, o parte la cãrãmidãrie, o parte la plata ratelor camionetei si o parte la publicatii legionare. Neputând-o achita nici pânã astãzi, ea s-a ridicat la suma de 300.000 lei.

Tot în acea varã, ne-am apucat si de comert, ca sã putem câstiga un ban pentru Legiune.

Jidanii detin comertul cu zarzavaturi aproape pe toate pietele târgurilor din Moldova.

Trei echipe de legionari (studenti) au fost însãrcinate cu comertul cu zarzavat. Aceste echipe cumpãrau marfã de pe piata Iasiului, încãrcând 300-400 kg în camionetã si cãdeau ca o pacoste asupra jidanilor, scãzând preturile la jumãtate.

***

La 1 august 1928 se împlinea un an de la aparitia revistei noastre. Iatã ce scriam atunci pe pagina I-a:

*„La 1 august **Pãmântul Strãmosesc** împlineste un an de aparitie regulatã. Nu-i mult. Câteva zile în urmã, între 13-30 iulie, orasul Carcassonne (cetate) din Franta si-a sãrbãtorit 2000 de ani de existentã. Vom fi având si noi vreo 2000 de ani în fatã! Dar timpul cel mai greu este anul I, atunci când trebuie sã destelenesti, sã tragi întâia brazdã. În aceste zile de început, multe greutãti au venit peste noi, dar revista noastrã – uneori mai bogatã, alteori mai sãracã, totdeauna însã mare –a rezistat pe pozitii, învingându-le.*
Când, acum un an, plecând fãrã nici un ban, în cel mai critic moment al miscãrii nationale, am pus pe copertã icoana Sfântului Arhanghel Mihail, am stiut cã revista noastrã va birui."

ÎN LUPTÃ CU MIZERIA

Spre toamnã, greutãtile materiale personale au început sã mã încovoaie. Nu mai aveam ghete, nu aveam haine, nici eu nici sotia mea, care la purta pe cele de la 1924. De la tatãl meu nu mai puteam astepta nimic, deoarece mai avea în afarã de mine încã sase copii, toti în scoli, iar luptele pe care le dãduse îl lãsaserã încãrcat de dator ii. Din leafa sa nu-i mai rãmâneau decât câteva mii de lei, din care cu greu îsi putea duce o familie numeroasã.

Atunci mi-am încordat puterile si m-am hotãrât sã mã apuc si eu de avocaturã, cu gândul de a mã ocupa totodatã si de miscare. Mi-am deschis birou de avocaturã la Ungheni, unde am lucrat cu secretarul meu, Ernest Comãnescu. De acolo am parvenit sã-mi realizez un mic, foarte mic câstig, cu care sã-mi pot acoperi lipsurile si putinele pretentii ale vietii mele si ale sotiei. Trecuserã acum sase anide când îmi limitasem viata la un strict necesar pentru existentã.

De 6 ani nu mai intrasem la teatru, la cinematografe, la berãrii, la baluri, la petreceri. Iar acum când scriu sunt 14 ani de când nu am mai fost la vreuna din ele. Nu-mi pare rãu. Dar îmi pare rãu cã dupã o asemenea viatã de restrictii, s-au gãsit suflete care sã mã atace pe temeiul cã as fi dus si duc încã o viatã largã.

În aceastã sãrãcie de ani de zile, ca si în grelele încercãri prin care m-a dus soarta, am avut un sprijin permanent în sotia mea, care m-a îngrijit cu credintã, s-a împãrtãsit cu suferinte nenumãrate, a dus lipsuri si a îndurat uneori chiar foamea, pentru a mã ajuta sã lupt mai departe. Îi voi purta totdeauna recunostintã.

PROFESORUL GÃVÃNESCUL PRIMESTE SÃCUSORUL CU TÃRÂNÃ

Este un suflet care ne urmãreste de aproape.Pas cu pas. Se intereseazã de noi.Poate ne studiazã. Este vorba de impunãtoarea figurã a bãtrânului profesor de Pedagogie de la Universitatea din Iasi: Ion Gãvãnescul. Profesor universitar din anul 1880. Odatã ne-a spus: tare as dori sã am si eu un sãcusor cu tãrânã!

La 10 decembrie 1928, l-am invitat la noi acasã si acolo, în mijlocul grupului de legionari, i-am predat sãcusorul cu tãrânã ca dar din partea noastrã.

Bãtrânul cu pãrul si sprâncenele albe a fãcut ochii mari, ca într-un moment de mare gravitate.

Si dupã o clipã de tãcere:

Domnilor, nu sunt vrednic sã primesc acest sfânt talisman, decât în genunchi.

Îl ia. Se aseazã încet în genunchi si se roagã. Dupã el îngenunchem si noi în jurul lui.

***

În ac eastã toamnã a anului 1928, dupã asalturile îndârjite ale national-tãrãnistilor, care au amenintat cu „violentã" si „revolutie", Partidul Liberal s-a prãbusit. National-tãrãnistii, dupã 8 ani de lupte, învingeau. Dar în curând vor fi o deceptie pentru toatã tara. Vor începe sã fure, la fel ca si liberalii. Vor începe sã facã „afaceri scandaloase", la fel ca si liberalii. Vor începe a „teroriza" cu jandarmii si chiar împusca pe adversari sau pe cei ce-si vor manifesta nemultumirile, la fel ca si liberalii. Î si vor crea bancherii lor, la fel ca si liberalii.

Dar mai ales vor fi sub sugestia necontenitã a finantei internationale cãreia vor începe sã-i cedeze, rând pe rând, contra unor împrumuturi pe ani, pe zeci de ani, bogãtie dupã bogãtie româneascã.

3-4 IANUARIE 1929

Pentru aceste zile convocasem la Iasi o adunare. Prima adunare a sefilor de cuib. Au venit între 40-50. Sedintele s-au tinut în casele Generalului Ion Tarnoschi, care, acum, într-o emotionantã sedintã. plângând, a primit sãcusorul cu tãrânã în care era si sângele soldatilor si ofiterilor sãi.

-Tare as vrea sã-mi dea Dumnezeu zile ca sã vãd si eu ceasul mântuirii românesti. Dar nu cred sã pot ajunge pânã atunci, ne spunea el.

Au mai depus, cu acest prilej, legãmântul, o serie de legionari, în frunte cu Spiru Peceli, invalid de rãzboi, Gheorghe Potolea, invalid în sarja de la Prunaru, Nicolae Voinea si altii.

Din discutiile pe care le-am avut si din rapoartele pe care le fãceau fiecare din cei prezenti, reprezentând toate tinuturile, ne-am putut convinge cã sistemul „cuibului", neîntrebuintat la noi pânã atunci, poate prinde foarte bine. Desigur, cã sunt greutãti si neîndemânãri inerente oricãrui început. Dar mi-a fost suficient cã într-un an, fãrã altã scoalã, ci numai prin îndemnurile si lãmuriri le date prin revistã, în toate regiunile ca si în toate straturile sociale, s-au înfiintat cuiburi rãzlete care functioneazã. Mi-am zis:

– „Sistemul" a reusit la examen. El este rodnic.

Pentru mine, sedinta de la 3-4 ianuarie a fost o verificare a propriilor mele mãsuri de organizare. Nu ne rãmânea decât sã mergem cu statornicie pe aceastã cale.

Am constatat cu acest prilej cã miscarea prinde cu deosebire în rândurile tineretului. Cã sistemul de educatie dinamic, educatie odatã cu actiunea, este mult superior celui static. Vom continua deci, ca si pânã acum, acest sistem, încã un an, fãrã a încerca sã luãm contact cu masele. Fãrã a ne gândi la vreo actiune electoralã.

Tot atunci s-a constituit Senatul Legiunii . Un for compus din bãtrâni peste 50 de ani, intelectuali, tãran sau muncitori, care au trãit o viatã de mare corectitudine, au dat dovadã de credintã în viitorul legionar si de întelepciune. Ei vor fi convocati în momente grele, ori de câte ori se va simti nevoie de sfatul lor. Nu sunt alesi. Sunt indicati de seful Legiunii si cooptati de Senat. Este cea mai înaltã treaptã de onoare la care poate aspira un legionar.

Au format Senatul: Hristache Solomon, General Doctor Macridescu, General Ion Tarnoschi, Spiru Peceli, Colonel Paul Cambureanu, Ion Butnaru . Tot aici în acest senat îsi va avea locul sãu, peste câteva luni, ilustrul profesor universitar Traian Brãileanu, acela care mai târziu, peste 5 ani, în revista sa **„Însemnãri Sociologice"**, va explica în cea mai înaltã formã stiintificã fenomenul legionar.

- CONTINUÃ -

http://www.miscarea.net/p3.html